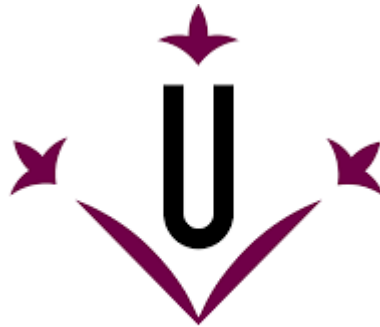

La Dreta Radical a Europa

Universitat de Lleida

Treball Fi de Grau

Curs: 2020 – 2021

Tutora: Antonieta Jarne Mòdol

Alumne: Oscar Gine Aragon

ÍNDEX

RESUM.....	3
RESUMEN.....	3
ABSTRACT	4
INTRODUCCIÓ	5
MARC TEÒRIC	6
ESTAT DE LA QÜESTIÓ.....	6
L'EXTREMA DRETA	7
LA NOVA DRETA RADICAL	12
NATIVISME.....	19
POPULISME	20
AUTORITARISME	22
LA NOVA DRETA RADICAL A EUROPA	23
LA NOVA DRETA RADICAL A ESPANYA	27
PLATAFORMA PER CATALUNYA.....	30
VOX	33
QUI VOTA AQUESTS PARTITS?	36
MARC PRÀCTIC	39
MOSTRA ANALITZADA	39
ANÀLISI DELS DISCURSOS	40
ÉS VOX UN PARTIT D'EXTREMA DRETA?.....	46
CONCLUSIONS	49
BIBLIOGRAFIA	51
ANNEXOS.....	53
Annex 1.....	53
Annex 2.....	59
Annex 3.....	63

RESUM

Parlar de Nova dreta radical és parlar de l'extrema dreta en la seva adaptació més contemporània i actual. En els nostres temps, vivim en estats democràtics on hi ha pensaments i idees que ja creiem superades i desterrades en èpoques passades, més violentes i salvatges. Però tot i que ens creiem segurs de la barbàrie humana en els nostres temps, estem presenciant, sense ser conscients el ressorgiment d'una perillosa ideologia la qual es basa en la discriminació, l'odi i el rebuig. Per aquest motiu el present treball sorgeix amb la idea d'analitzar i comprendre com a evolucionat la ultradreta fins a l'actualitat i com s'ha adaptat a la nova realitat per continuar creixent i expandint la seva ideologia.

Tot i pensar que aquestes idees havien quedat relegades a una posició secundària i marginal, veurem que l'extrema dreta, està al centre de la política occidental i cada cop obté més poder aprofitant-se dels ràpids canvis de la societat. És per aquest motiu que en el present treball, analitzarem aquesta ideologia i els seus principals exponents, tant a nivell nacional com internacional.

PARAULES CLAU: Nativisme, Populisme, Autoritarisme, Nova Dreta Radical.

RESUMEN

Hablar de la Nueva derecha radical es hablar de extrema derecha en su adaptación contemporánea y actual. En nuestros tiempos, vivimos en estados democráticos donde existen pensamientos e ideas que creíamos superadas y desterradas en épocas pasadas, más violentas y salvajes. Pero todo y creernos a salvo de la barbarie de la humanidad, en nuestros tiempos, estamos siendo testigos, sin ser conscientes del resurgimiento de una peligrosa ideología la cual está basada en la discriminación, el odio y el rechazo. Por este motivo el presente trabajo surge con la idea de analizar y comprender como a evolucionado la ultraderecha hasta la actualidad y como se ha adaptado a la nueva realidad para seguir creciendo y expandiendo su ideología.

Aunque creemos que estas ideas han quedado relegadas a una posición secundaria y marginal, veremos que la ultra derecha, se encuentra en el centro de la política occidental y cada vez obtiene más poder aprovechándose de los rápidos cambios de la sociedad. Es por este motivo que en el presente trabajo, analizaremos esta ideología y sus principales exponentes, tanto a nivel nacional como internacional.

PALABRAS CLAVE: Nativismo, Populismo, Autoritarismo, Nueva derecha radical.

ABSTRACT

To speak of a radical New Right is to speak of the far right in its most contemporary and current adaptation. In our times, we live in democratic states where there are thoughts and ideas that we already believe are outdated and banished in bygone, more violent and savage eras. But while we believe we are safe from human barbarism in our times, we are witnessing, unaware, the resurgence of a dangerous ideology that is based on discrimination, hatred, and rejection. For this reason, the present work arises with the idea of analyzing and understanding how the far right has evolved to the present day and how it has adapted to the new reality in order to continue growing and expanding its ideology.

Despite thinking that these ideas had been relegated to a secondary and marginal position, we will see that the far right is at the center of Western politics and is gaining more and more power by taking advantage of the rapid changes in society. It is for this reason that in the present work, we will analyze this ideology and its main exponents, both nationally and internationally.

KEY WORDS: Nativism, Populism, Authoritarianism, Radical New Right.

INTRODUCCIÓ

En el present treball farem una anàlisi del fenomen polític conegut com a Nova dreta radical, el qual s'està estenent i assentant en la gran majoria de governs i sistemes polítics d'Occident. Per a fer-ho, és necessari tractar aspectes com el fenomen de l'extrema dreta, de la qual hem d'analitzar la seva aparició, tenint en compte les diverses versions de la mateixa i la seva evolució fins a l'actualitat.

A més analitzarem de manera detallada a la Nova dreta radical, amb les seves característiques, les quals desglossarem i situarem en els discursos i les accions polítiques dels col·lectius d'aquesta ideologia.

També serà important destacar la gran varietat que hi ha entre el fenomen ultradretà a Espanya i a la resta d'Europa, ja que aquest presenta certes peculiaritats que seran analitzades en el present treball. Veurem com ha evolucionat i sorgit aquest model polític en algunes zones d'Europa Occidental, arribant a ser forces polítiques de primer ordre i tenint presència des de fa dècades. Per altra banda analitzarem el cas espanyol, amb les peculiaritats que presenta i el seu "retard" en l'aparició d'aquestes formacions. Concretament analitzarem el partit Plataforma per Catalunya, com un dels pioners dins d'aquesta família de partits, i ens centrarem en la formació VOX, la qual ha representat el principal exponent ultradretà a l'estat espanyol.

Analitzarem també quin seria el perfil o el sector de la població que se sentiria atreta per aquests partits i compartirien la seva ideologia, de manera més convençuda o per oportunisme. En l'apartat pràctic ens centrarem a analitzar diversos discursos de la formació política de VOX, on intentarem evidenciar les diverses dades que hem pogut aportar en el marc teòric. Posarem exemples clars del motiu pel qual la formació política és considerada com el màxim exponent de la Nova dreta radical dins l'estat espanyol.

En aquests discursos veurem com les característiques exposades, per definir la ultradreta actual, coincideixen i es pronuncien, per part dels mateixos representants del partit, arribant a utilitzar-les per reivindicar la seva necessitat d'existir i convèncer a la població de la seva legitimitat i de les seves bones intencions.

MARC TEÒRIC

ESTAT DE LA QÜESTIÓ

L'avanç de la Nova dreta radical, ha estat en els darrers anys, una constant tant a l'estat espanyol com als països occidentals. Tot i que a nivell general, ja veiem aquest fenomen, sorgí de manera tímida durant els anys 90, a Espanya no veurem aparèixer cap formació política, la qual verdaderament pugui influir en la política nacional fins a l'aparició de VOX. Aquesta formació s'obrirà espai dins del panorama polític espanyol, principalment des de 2018.

El sorgiment d'aquesta formació a nivell nacional suposa un gran auge per aquest model ideològic el qual ja estava present en altres països europeus, on participava en política de manera marginal, fins pocs anys enrere.

El sorprenent auge de les formacions i les idees d'aquest nou model d'ultradreta, ha despertat l'interès per estudiar-lo i analitzar-lo. Aquests estudis pretenen entendre el motiu de l'aparició de les formacions de Nova dreta radical, però principalment el motiu del seu auge en l'actualitat. A més hi ha una gran relació entre aquestes formacions de la mateixa família, les quals mantenen grans similituds i veiem que faran front comú en organismes supranacionals.

Algunes consignes com el rebuig de la immigració i les elits nacionals, uniran aquestes formacions i seran vistes com a propostes molt populars entre l'electorat. Aquestes idees xenòfobes guanyaran molt protagonisme en la gran majoria de països occidentals i marcarà l'agenda política dels mateixos.

El fet que aquest auge sigui tan recent i que en el passat no hi hagués un gran nombre d'estudis vers la matèria, podria explicar el fet que la Nova dreta radical despertí cert interès per comprendre i entendre les raons de la seva existència i auge.

La investigació, que s'està duent a terme actualment, en diverses facetes acadèmiques sobre aquest fenomen, deixa veure l'interès humà pel futur polític i planteja solucions poder neutralitzar o fer front a aquestes ideologies excloents, per tal de reduir la seva influència i desemascarar les veritables intencions dels seus defensors. D'aquesta manera, és feina de tots, intentar evitar que les ideologies excloents basades en l'odi i la discriminació, marquin el camí a seguir de les nostres societats, i siguin un reducte marginal sense cap poder per afectar a la vida de les persones que formen les nostres societats.

L'EXTREMA DRETA

El terme extrema dreta, és un terme molt complex, que engloba una gran varietat de corrents, moviments, idees i interpretacions. D'una manera molt general, podem dir que la ultradreta és la paraula utilitzada per definir a persones o grups que donen suport a posicions de la dreta política, però amb una metodologia i un comportament extremista. Aquests col·lectius acostumen a defensar de manera molt aferrissada ideologies conservadores, nacionalistes o fins i tot feixistes, emprant mètodes violents o radicals. El triomf dels feixismes a inicis del segle passat, inspirats en el *fascio* italià impulsat per Mussolini, va generar un gran nombre de varietats d'ultradreta, adaptades a la realitat de cada territori i del moment històric en qüestió.¹

El feixisme abans de ser un règim polític, fou una ideologia enraigada culturalment al continent europeu, per diversos intel·lectuals del moment. Aquesta ideologia es basava en el nacionalisme en contraposició tant al liberalisme com al marxisme. Aquestes ideologies acostumen a defensar valors tradicionals, característics de cada societat particular, principalment es caracteritzen per tenir una ideologia conservadora en l'àmbit social. Són defensors d'un model autoritari d'estat, sense que sigui necessari arribar a un règim dictatorial en totes les seves varietats, però aplicant-ho en més d'un cas. La "lleï i l'ordre" acostumen a ser fonamentals en les bases ideològiques i reivindicatives d'aquests grups, utilitzant la idea de "seguretat" com un justificant de les seves polítiques o propostes. Un punt que relacionen amb aquest, i que acostuma a ser comú en totes aquestes formacions és la idea de l'hegemonia d'un col·lectiu, el qual tradicionalment s'associava a raça i actualment es justifica des d'una visió més "cultural", sobre la resta. Aquesta discriminació pot arribar a esdevenir xenofòbia en alguns d'aquests grups i en altres suposa la proposta o demanda de polítiques que limitin la immigració.

A nivell econòmic veiem que la varietat de postures que poden arribar a defensar és molt més àmplia. Depenent del context i la situació concreta veurem grups que defensen des del liberalisme econòmic i el lliure mercat, fins a polítiques d'intervenció estatal. Tot i aquesta varietat difícilment trobarem la defensa d'economies planificades de tipus marxista.

Com ja hem dit hi ha un gran nombre de varietats i moviments que podrien pertànyer a l'extrema dreta, la gran majoria dels quals mostrarien una visió autoritària de la societat, arribant a reclamar la imposició de règims no democràtics.

¹ Viñas, C., (2013) "De l'extrema dreta al nacional-populisme: Una síntesi històrica (1931-2013)", en Revista de la càtedra sobre diversitat social de la universitat Pompeu Fabra. Núm. 4, pp. 42-43.

A nivell general, aquesta ideologia nega el racionalisme, el progrés, la llibertat i la igualtat. Rebutja el model capitalista, el liberalisme, el comunisme, la democràcia i el sistema parlamentari. Defensa la idealització de la nació i la lluita com a impuls fonamental de la història. Aplica el principi de lideratge i el culte al líder, l'heroisme, el corporativisme i la societat orgànica. Es basa en la idea de "l'home nou" amb una visió messiànica. L'Estat reemplaça els interessos individuals, mostrant una expressió d'unitat i autarquia nacional, on el mite té un paper imprescindible.²

Per comprendre que és la nova dreta radical ens remuntarem als orígens dels moviments ultradretans, per fer una anàlisi de les seves característiques originals i de la seva evolució fins a l'actualitat. Segons autors com Roger Griffin, en l'època d'entreguerres d'inicis del S. XX, tenim tres categories per definir els moviments d'extrema dreta que van sorgir a Europa. En primer lloc trobem el feixisme italià, el qual promou un nacionalisme pragmàtic, revolucionari i cultural; en segon lloc el nacionalsocialisme alemany, el qual es caracteritzà per ser reaccionari, racista i totalitari; i per últim els moviments protofeixistes, els quals són conservadors, autoritaris i nacionalistes, però no es poden assimilar a la complexitat dels dos primers.³

Aquests dos règims, i les seves respectives assimilacions, són producte d'un mateix origen històric. Ernst Nolte va realitzar estudis comparatius sobre el feixisme, i el va definir de la següent manera: "El feixisme és antimarxista, el qual té la intenció de destruir al seu rival a través de l'evolució d'una ideologia radicalment oposada, mitjançant una metodologia similar, però típicament modificada, dins d'una estructura inflexible d'autonomia i autoafirmació nacional". A partir d'aquest estudi comparatiu, Nolte identifica un seguit de característiques com les mínimes, de tota ideologia o moviment feixista: l'antimarxisme, postulat bàsic en tot moviment feixista; l'antiliberalisme, el qual pot variar depenent del moviment concret; el principi de cabdillatge, amb un líder fort i carismàtic; l'exercit del partit, ja que la violència és un mètode recurrent; i l'objectiu del totalitarisme.

Aquest ideari plantejat per Nolte, serà adaptat per Griffin el qual interpretarà la definició del feixisme com la següent: "El feixisme, és un gènere d'ideologia política, amb un nucli mític en les seves diverses variables, es representa com una forma palingenèsica d'ultranacionalisme populista".⁴

² Lopez, A. (2017) "España 2000, ¿La emergencia de una nueva derecha radical populista? en Nomadas, Revista crítica de Ciencias Sociales y Jurídicas. Núm. 51, pp.5-7.

³ Garcia, O. (2017) "Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado? en Revista de relaciones Internacionales de la UNAM. Núm. 128, pp. 76.

⁴ Garcia, O. (2017) "Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado? en Revista de relaciones Internacionales de la UNAM. Núm. 128, pp. 77-78

Stanley G. Payne, basant-se en els estudis dels dos autors citats, escriuria la següent definició de feixisme: “Una forma d’ultranacionalisme revolucionari per al renaixement nacional, basat en una filosofia vitalista, estructurada sota un elitisme extrem, la mobilització de masses i el principi de cabdillatge, la qual valora positivament la violència i justifica les virtuts militars”.

Emilio Gentile ho definirà aportant una descripció molt completa de la manera següent: “moviment polític nacionalista i revolucionari; antiliberal i antimarxista; amb una base social nodrida principalment per membres de la classe mitjana; amb una organització militar de partit; i una visió totalitària de la política i de l’estat. Basat ideològicament en el mite, la virilitat i l’antihedonisme, sacralitzat com una religió política que afirma la primacia de la nació, entesa com una comunitat orgànica ètnicament homogènia i jeràrquicament organitzada en un estat corporatiu, amb una vocació bel·licista a favor d’una política de grandesa, de poder i de conquesta, encaminada a la creació d’un nou ordre i una nova civilització supranacional”.⁵

Aquestes definicions coincideixen que l’objectiu final del feixisme o nacionalsocialisme, és la superioritat i la transcendència de la nació, la qual és entesa com una col·lectivitat de persones que comparteixen un passat comú i que es troben inseparablement unides per una sèrie d’elements com la raça, la llengua i la cultura. Per tant per poder aconseguir el seu objectiu, el feixisme necessita un Estat fort, compost per membres nadius. L’Estat representa en tot moment el braç polític de la nació, la qual s’ha d’entendre exclusivament com raça, ètnia o cultura.⁶

Per altra banda si analitzem les diferències principals entre el feixisme i el nacionalsocialisme, veiem un punt notable en els mitjans utilitzats per aconseguir la superioritat de la nació. Mentre el feixisme italià s’impulsa amb la idea de crear un "home nou" idea basada en pensaments d’autors i filòsofs del moment com Nietzsche, el nacionalsocialisme es motiva en termes biològics per a conservar la "raça suprema" seguint teories de la diferenciació racial, molt esteses durant el S.XIX. A l’hora d’analitzar els objectius també ens trobem amb certes diferències. Mentre el feixisme, d’origen no planteja el racisme com un element doctrinari, veiem que en el nacionalsocialisme, era un dels eixos ideològics principals per la preservació de la raça ària mitjançant polítiques genocides. També veiem que mentre la política expansionista italiana es limitava a ocupar territoris colonials del continent africà, el nacionalsocialisme alemany es va expandir per tota Europa amb una visió imperialista. En l’àmbit organitzatiu, Itàlia fins a cert punt va respectar certs matisos d’una "Democràcia", ja que va mantenir el "Gran Consell Feixista" el qual tenia poder real per prendre decisions, mentre que en el cas Alemany la figura de Hitler com

⁵ García, O. (2018) “Presencia del neofascismo en las democracias europeas contemporáneas” en Revista española de investigaciones sociológicas. Núm. 162, pp.6.

⁶ García, O. (2017) “Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado? en Revista de relaciones Internacionales de la UNAM. Núm. 128, pp. 78

"Führer" era vista com el màxim poder i fins i tot era una figura de culte. Per últim el partit feixista es va supeditar als interessos de les elits burocràtiques italianes mentre que el nacionalsocialisme alemany, es va acabar convertint en un Estat-partit.⁷

Com hem pogut veure la situació a Itàlia no fou tan extrema com el cas Alemany, raó per la qual, els autors opten per diferenciar entre dos models, els quals presenten particularitats força diferenciades.⁸

Un cop ja superats els models de mitjans del S.XX, després de la Segona Guerra Mundial i la derrota de l'eix, veiem que la ideologia d'ultradreta quedarà com una minoria sense capacitat real de poder participar en política i amb poc pes social. Però amb el pas del temps i degut a la unió de diversos esdeveniments que han suposat grans canvis en la història de la humanitat, com per exemple el trencament de l'acord Bretton Woods, la crisi del petroli dels anys 70, el gran augment del fenomen migratori, l'augment de l'atur en períodes de crisi econòmica o la desafecció política, han propiciat l'augment de noves corrents ideològiques dins del marc de l'ultradreta esmentada.

Per una banda tenim els moviments neofeixistes, els quals serien un ressorgiment d'aquesta ultradreta inicial de la qual ja hem parlat. L'autor Andrea Mammone ens el definiria de la següent manera: "moviment filosòfic que combina un sentit de crisi i declivi nacional, una fascinació per un passat gloriós, un procés de revisionisme històric, una crítica als processos parlamentaris, la defensa de la necessitat d'un estat fort, la imposició d'un sistema estricte d'Estat de dret, la creença de la superioritat europea i el rebuig a la resta de societats, amb un nacionalisme que combina la defensa dels valors tradicionals, la justificació de la violència i la presència d'un líder carismàtic".⁹

Els models esmentats fins al moment, serien en els quals ens basem per parlar de l'origen de la ultradreta o extrema dreta com la coneixem actualment. Tot i aquest punt de partida comú, les ideologies extremistes han evolucionat de manera molt diversa, adaptant-se a les circumstàncies de cada moment i lloc. És en una d'aquestes evolucions, una de les més esteses actualment, on centrarem l'actual estudi. Tot i que aquesta nova corrent la podem trobar anomenada de diverses maneres, la més estesa i amb la que ens centrarem en el present treball és "Nova dreta radical".

⁷ Garcia, O. (2017) "Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado?" en Revista de relaciones Internacionales de la UNAM. Núm. 128, pp. 79-80.

⁸ Garcia, O. (2017) "Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado?" en Revista de relaciones Internacionales de la UNAM. Núm. 128, pp. 80.

⁹ Garcia, O. (2018) "Presencia del neofascismo en las democracias europeas contemporáneas" en Revista española de investigaciones sociológicas. Núm. 162, pp.7.

La nova dreta radical es desvincularà d'aquest passat feixista i es presentarà com un partit que forma part del sistema. Mentre que els neofeixistes seran nostàlgics del període d'entre guerres, la nova dreta radical condemna l'apologia als règims feixistes i defensa una visió etnocèntrica, rebutjant el racisme biològic i promovent la xenofòbia cultural. Veuen les polítiques supranacionals com una amenaça col·lectiva als pobles nadius. Mentre que els col·lectius neofeixistes demanen l'expulsió de tot element estranger en les societats occidentals la nova dreta radical es centrarà a limitar el seu accés i imposar la seva assimilació cultural a la societat on estan arribant. Tot i que les dues ideologies coincideixen que una societat ha d'estar formada per membres de la seva nació homogènia, varia la metodologia emprada i els mitjans per aconseguir-ho.¹⁰

Aquests pensaments d'ultra dreta actual, concretament el de la nova dreta radical, sorgeixen d'una escola intel·lectual anomenada "Nova dreta" la qual elabora el seu pensament a partir de l'etnocentrisme cultural. Rebutjaran els nexes amb els règims d'entreguerres i aportaran una visió més sofisticada de les idees feixistes. Aquest nou model es desprendrà del feixisme històric sota dos premisses: el concepte d'hegemonia cultural gramsciana, a partir d'aquest moment l'assalt a la democràcia no es farà mitjançant la violència sinó amb l'elaboració d'idees; i amb la introducció d'un nou discurs metapolític. Aquesta nova ideologia es pronunciarà en contra del racisme biològic per defensar la visió etnocèntrica, aplicable amb nous mecanismes d'exclusió com el "dret a la diferència". Aquesta escola sostindrà que el llegat indígena del continent europeu es remunta a la mitologia celta, les llegendes germàniques i nòrdiques, les cultures clàssiques de Grècia i Roma. Defensarà la visió d'una civilització europea i presentarà com a enemics d'aquesta el liberalisme, el marxisme i l'igualitarisme.¹¹

Com desenvoluparem a continuació, aquest nou model d'ultradreta presenta característiques i mètodes, que poden arribar a fer dubtar a primera vista de la seva orientació política real. Veiem per tant que també la ultradreta ha sabut renovar-se i es presenta com un element més del model polític actual, integrant-se i participant en aquest, com un més dins de la gran complexitat de forces i ideologies que formen el panorama polític europeu del moment.

¹⁰ Garcia, O. (2018) "Presencia del neofascismo en las democracias europeas contemporáneas" en Revista española de investigaciones sociológicas. Núm. 162, pp.8.

¹¹ Garcia, O. (2018) "Presencia del neofascismo en las democracias europeas contemporáneas" en Revista española de investigaciones sociológicas. Núm. 162, pp.10-15.

LA NOVA DRETA RADICAL

Aquest nou fenomen dins dels moviments de dretes, el qual nomenarem Nova dreta radical o Dreta radical populista, sorgirà en el panorama polític europeu a partir de la dècada dels anys 80 del S.XX. A partir d'aquest moment durà a terme una evolució fins a l'actualitat la qual podem dividir en 3 fases ben diferenciades.

En un primer moment veiem que aquests nous partits, ocupen posicions clarament secundàries dins del panorama polític. Disposen d'una atenció mediàtica més aviat baixa i la resta de partits no els veuen com a socis acceptables. Aquesta situació ens condemna a ocupar els marges del sistema polític.

A partir dels anys 90 veiem un canvi important, primerament amb l'augment dels partits d'aquesta tipologia i amb el progressiu ascens del suport electoral. Aquesta nova dinàmica els permet mantenir una certa estabilitat en els respectius sistemes polítics, fet que desencadena que ja no siguin vistos com a marginals. Aquest augment va generar a la vegada, resposta per part de col·lectius socials contraris a aquestes ideologies i institucions polítiques per tal d'evitar l'augment d'aquest nou model de dreta radical.

L'última etapa de desenvolupament, i la més notable serà a partir de la crisi econòmica i institucional dels anys 2007/2008. A causa d'aquesta crisi mundial veiem un augment notable dels partits d'aquesta ideologia, sobretot a partir de les eleccions europees de 2014. És a partir d'aquest moment on es produeix un creixement notable i un enraïment dels partits de Nova dreta radical, a causa de "l'oportunitat" que ha generat la crisi econòmica i institucional. En aquesta última fase de creixement veiem que hi ha 3 elements destacables: en primer lloc les victòries electorals obtingudes per primera vegada mostren força i generen aspiracions i noves perspectives; en segon lloc, la crisi econòmica afavoreix l'èxit electoral, fent possible que partits o organitzacions les quals ja havien estat superades com la ultradreta, tornin a agafar protagonisme; per últim veiem una voluntat entre aquests partits per coordinar-se i poder influir de manera real en l'agenda política.¹²

Aquests partits de la Nova dreta radical, constitueixen una nova família diferenciada d'altres grups de l'extrema dreta tradicional. Aquesta nova ideologia, almenys nominalment, és democràtica tot i oposar-se a alguns valors fonamentals de les democràcies liberals. L'extrema dreta, en essència és, antidemocràtica, ja que s'oposa al principi fonamental de sobirania popular, cosa que aquests nous partits no fan almenys públicament. Basant-se en aquesta lleu, però important diferència, la

¹² Hernandez, A i Anton, J., (2016) " El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales" en *Politica y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 17-20.

Nova dreta radical pretén desmarcar-se de l'extrema dreta tradicional, encara que a la pràctica puguin tenir vincles Històrics i Ideològics, en alguns aspectes importants.¹³

Aquesta nova ideologia veiem que guanya suport entre l'electorat durant èpoques de crisi econòmica, política i social. Mentre el sistema econòmic funciona i els col·lectius immigrants serveixen com mà d'obra necessària per cobrir les necessitats de producció, aquest discurs xenòfob queda minimitzat i reduït en cercles molt concrets. En èpoques de crisi, com poden ser les de finals del segle XX i principis del segle XXI, sorgirà una classe social ressentida, a causa de les recessions viscudes. Aquest col·lectiu, acceptarà fàcilment el discurs xenòfob per la precarietat que està patint. Aquest discurs ofereix la idea d'un enemic o agressor extern, el qual és el culpable de tots els mals patits, elaborant un discurs reduccionista i partidista, per justificar una situació molt més complexa. La idea és que l'immigrant amenaça al nacional en l'àmbit laboral i que la degradació que pateix el nacional tant a escala salarial com en drets laborals és degut a la presència de persones estrangeres.¹⁴

Un dels principals problemes que presenta aquesta nova corrent ideològica, no és l'anul·lació de llibertats democràtiques, sinó el fet que els estats europeus puguin admetre que l'existència de ciutadans de primera i de segona sigui acceptable dins d'un règim democràtic. Aquesta nova visió pretén establir una xenofòbia legalitzada i institucionalitzada, perquè els beneficis socials només arribin als que legalment definim com a nacionals. Aquest liberalisme etnicista ha desplaçat al feixisme com a ideari en la Nova dreta radical, adaptant les reivindicacions de l'extrema dreta tradicional, a la realitat del món contemporani.¹⁵

La desaparició del socialisme com a rival directe del model capitalista, ha deixat via lliure al neoliberalisme per a poder dissenyar les noves línies polítiques a escala mundial. La lluita de classes s'ha convertit en una suposada lluita cultural i racial, creada per aquests partits els quals fomenten una visió individualista, una segregació entre col·lectius, un separatisme entre comunitats i el distanciament entre la mateixa classe social per raons culturals.¹⁶

La caiguda de l'URSS no tan sols acaba amb el sistema alternatiu, sinó que acaba amb les eines que oferia el marxisme. La imposició del sistema neoliberal en el procés de globalització, suposa la impossibilitat d'analitzar l'impacte de les diferències econòmiques i socials, fet que

¹³ Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 20-21.

¹⁴ Arabi, H., (2020) “El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social” en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp. 168.

¹⁵ Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 22.

¹⁶ Arabi, H., (2020) “El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social” en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp. 173

desencadena que es faci ús dels elements culturals com punts clau en l'anàlisi social. Els processos d'interdependència mundials, han generat un gran flux migratori; la deslocalització de la producció; la implementació de mecanismes neoliberals que han generat el debilitament de l'estat del benestar i la desregulació del mercat de treball provocant l'empobriment de les classes mitjana i baixa. Aquests canvis tan ràpids han generat com a resposta una actitud defensiva i de replegament en les comunitats locals amb una renovada visió a la tradició, com a paradigma de temps millors. En aquest context veiem que la religió guanyarà protagonisme com un element integrador, que a la vegada genera uns valors i actua de guia per a la societat. Veiem que dins d'aquest context la nova dreta radical aporta una explicació senzilla i reduccionista dels problemes econòmics i socials, a partir de l'ètnia, la cultura o religió.¹⁷

Aquest discurs ideològic xenòfob apareix en un context de pèrdua de sobirania popular per culpa del fenomen de la globalització, per una forta crisi econòmica i un important augment del flux migratori. Com hem dit la figura de l'immigrant serà utilitzada com un "cap de turc" per part d'aquests col·lectius, però canviaran el mètode tradicional de racisme, per una visió de "racisme cultural" o "racisme diferenciador". Serà la cultura el factor de divisió o classificació. A més es genera un gran rebuig a l'immigrant i al multiculturalisme. Ja no es considerarà l'immigrant com a desigual, sinó com a diferent. Pressuposa que diferents cultures no poden coexistir en un mateix espai públic, ja que aquest fet genera conflictivitat. Veiem per tant que aquest nou model de dreta radical adapta el seu discurs a les societats contemporànies i als models democràtics de l'actualitat, per tal de fer arribar el seu discurs i evitar caure en l'estigma de la ultradreta tradicional.¹⁸

La pertinença a la comunitat nacional o "nació ètnica" és a causa de criteris atribuïbles, no és voluntari, es pertany si es compleixen unes condicions culturals del territori. La nova dreta radical abandona la idea de raça i defensa la nació ètnica, on la pertinença de la nació és degut al compliment d'una sèrie de característiques ètniques i factors culturals propis de la nació. Promouen una nació ètnica, homogènia culturalment i identificant la immigració com una invasió, ja que rebutgen la integració cultural. Defensen l'expulsió de tots aquells immigrants no assimilables i amb especial èmfasi amb l'islam.¹⁹

¹⁷ Arru, A. , (2013) "La instrumentalización de la religión en el discurso de los partidos europeos de derecha radical populista. El caso de la Lega Nord" en *Construir a paz. Visoes interdisciplinarias e internacionais sobre conocimientos e practicas*. Pp. 605.

¹⁸ Hernandez, A i Anton, J., (2016) " El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales" en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 23-24.

¹⁹ Lerín, D., (2019) " La Nueva derecha radical como reto a la gobernanza y a la calidad de la democracia" en *Cuadernos de Gobierno y Administración Pública*. Vol. 6, pp.104-107.

Aquest discurs relaciona els moviments migratoris amb els problemes de seguretat, fent ús de la immigració com una amenaça construïda. En aquesta estratègia i juguen un paper important els mitjans de comunicació, afavorint la difusió del missatge xenòfob d'aquests col·lectius.²⁰

Aquesta nova ideologia es presentarà a la vegada com un moviment nacional suprapartidista, que no entén les disputes entre partits i definint-se com la "nació autèntica". La visió que es ven a l'electorat és que aquesta nació autèntica està amenaçada per la traïció de les elits, per tant derrotar a l'establishment és la solució que el poble necessita per desfer-se dels problemes de la postmodernitat i tornar a centrar-se en els problemes de la gent del carrer.²¹

El context de crisi econòmica ha accentuat i motivat la xenofòbia, com a nucli del discurs polític. El liberalisme etnocràtic, un nacionalisme ultraidentitari i racisme diferencialista, predominen en els idearis d'aquests nous partits. Generalment, totes aquestes queixes no vénen acompanyades d'un projecte polític sòlid per afrontar la situació política i social del moment. Veiem per tant que aquesta metodologia del terror, és utilitzada degut a la incapacitat de competir amb els partits democràtics, a l'hora d'aportar projectes i mesures que puguin arribar a millorar la situació econòmica i social.²²

Aquests partits critiquen als representants polítics tradicionals, fan ús del victimisme polític, en un intent d'instrumentalitzar la democràcia, recorren si és necessari a la mentira o la demagògia, sempre justificant-ho basant-se en la llibertat d'expressió. Fan ús de la immigració com a culpables de la precarietat i sobretot emfatitzant amb la religió, com a element que destaca com a principal diferència cultural i raó de conflictes. Tot i que aquest nou ideari és promogut pels partits de la nova dreta radical, no seria possible sense la complicitat dels partits tradicionals o almenys sense la indiferència de les institucions. Aquests no s'hi han enfrontat, permetent l'auge i l'expansió de la seva ideologia. Fins i tot aquesta permissivitat ha generat un cert rebuig vers les institucions les quals han estat vistes com a inoperants davant aquesta situació.²³

Un exemple d'aquesta incapacitat de les institucions, la veiem arran de la crisi de l'any 2008, gran moment d'auge de la nova dreta radical. Aquests grups han mostrat una forta oposició a la integració europea sent els representants de la defensa de les nacions. Han aprofitat la desesperació i la frustració de les masses, posant en evidència tant la falta de cohesió social de les

²⁰ Arabi, H., (2020) "El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social" en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp.172.

²¹ Hernandez, A i Anton, J., (2016) " El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales" en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 24-25.

²² Arabi, H., (2020) "El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social" en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp. 169.

²³ Arabi, H., (2020) "El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social" en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp. 171

societats europees com el dèficit democràtic respecte a la governabilitat de la Unió Europea. Veiem per tant que les divergències entre els estats impedeixen complir en plenitud un projecte d'harmonia i diversitat.²⁴

Veiem diferències notables, entre la ultradreta tradicional i la nova dreta radical, algunes d'aquestes diferències són les següents:

- En primer lloc els moviments feixistes tenen com a base social la petita burgesia i classes socials mitjanes, amb el suport de les classes acomodades; per altra banda la nova dreta radical rep un suport interclassista, principalment dels col·lectius socials més vulnerables.
- Mentre que el feixisme intenta acabar amb la democràcia parlamentària, suprimint el pluralisme polític i creant un estat autoritari o totalitari encarnat per un líder carismàtic; la nova dreta radical accepta el model democràtic i s'adapta a les normes d'aquests per aconseguir els seus objectius.
- El feixisme presenta una visió racial de la nació, fomentant l'expulsió d'immigrants i rebutjant les minories; mentre que la nova dreta radical supera la ideologia racial i basa la seva segregació en aspectes culturals, proposant la limitació de la població i segregant la mateixa dependent del col·lectiu cultural al qual pertanyen.²⁵

Veiem per tant que un dels trets més diferenciadors entre els dos models d'ultradreta, és que la nova dreta radical és públicament democràtica, tot i oposar-se a alguns valors fonamentals; mentre que els moviments feixistes tradicionals s'oposen a la idea de sobirania popular. La nova ideologia radical no defensa la supressió de les institucions ni de les llibertats democràtiques. Tot i no ser partidària de manera general de la cessió de sobirania a la Unió Europea, veiem que en algunes qüestions supranacionals, mostrarien una homogeneïtat, com per exemple en les arrels cristianes d'Europa com a confrontació de l'avenç de l'islam; la defensa de les nacions davant la idea de plantejar un model federal pels territoris europeus; defensar el tancament de fronteres; i el rebuig als tractats d'integració.²⁶

La nova dreta radical utilitza un discurs populista basat en l'antiestablishment i en el rebuig a la població estrangera. Aquest rebuig a la immigració és una de les principals característiques d'aquesta branca de la ultradreta, amb un especial èmfasi en el rebuig vers l'islam. Utilitzaran el racisme cultural o el racisme diferenciador de Taguieff per justificar la seva postura contrària vers

²⁴ Arabi, H., (2020) "El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social" en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp.172.

²⁵ Lerín, D., (2019) "La Nueva derecha radical como reto a la gobernanza y a la calidad de la democracia" en *Cuadernos de Gobierno y Administración Pública*. Vol. 6, pp. 98-102.

²⁶ Lerín, D., (2019) "La Nueva derecha radical como reto a la gobernanza y a la calidad de la democracia" en *Cuadernos de Gobierno y Administración Pública*. Vol. 6, pp.102-104.

la immigració. Desenvoluparan un discurs, centrat en el concepte de cultura per legitimar el rebuig a l'estranger. La cultura serà utilitzada per classificar els individus i per diferenciar els col·lectius. La idea de cultura, és entesa com una barreja de valors, estil de vida i tradicions. La nació serà identificada com la identitat cultural que es construeix amb elements relacionats amb el passat, mentre que la població immigrada és vista com a diferent per la seva pertinença cultural, i és ubicada en un espai aliè al cos nacional. Defensen que l'entrada excessiva de població de cultures diverses constitueix una amenaça per la integritat cultural de la nació. L'element clau d'aquesta idea és que no defensen que els individus o les cultures siguin desiguals, com feia la ultradreta tradicional, sinó que es limita a categoritzar-los com diferents.

Aquest discurs culturalista assenyala que dues cultures diferents són mútuament excloents i que la coexistència condueix inevitablement a conflictes. Mantenen la creença que la xenofòbia és una característica pròpia de l'ésser humà. Defensen que la tendència de l'ésser humà és a formar grups homogenis i hostils a la resta. Per tant segons aquesta idea defensen la separació de cultures per evitar conflictes. Seguint aquest esquema, la nova dreta radical defensa la perillositat de la immigració, com a generadora de conflictes, culpabilitzant-la dels problemes socials i defensant una política d'exclusió.²⁷

La nova dreta radical articula el rebuig a la immigració en tres eixos principals:

- L'amença cultural: adverteixen que el nombre excessiu d'immigrants suposa un perill per a la supervivència dels valors, l'estil de vida i les tradicions natives. Argumenten que és necessari defensar la societat i els valors occidentals front l'amença de l'islam, la qual és vista com una religió intolerant i autoritària.
- La incompatibilitat cultural: ja que veuen les cultures no europees com cultures endarrerides que difícilment s'adapten a les normes de la societat d'acollida. Per aquest motiu vinculen el fenomen migratori amb problemàtiques socials com el descens del rendiment escolar, la degradació dels barris i els problemes de convivència derivats de la inseguretat ciutadana i de comportaments incívics.
- Els perjudicis materials: defensen que les classes populars han de patir la falta d'accés a recursos públics i al mercat laboral, com a resultat de l'arribada d'immigrants. Denuncien que la població migrada fa un ús fraudulent de l'estat del benestar i que reben un tracte preferent per part de les institucions. Afirmen que aquesta situació genera una progressiva precarització a causa de la competència deslleial que realitzen els col·lectius migrats.

²⁷ Hernandez, A., (2011) "La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicacions", Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 144-146.

Les polítiques que proposen aquests partits són de preferència nacional. Diuen que s'ha de donar preferència a la població autòctona a l'accés als recursos públics i al mercat laboral. Aquesta proposta ha estat qualificada de "Xovinisme del Benestar" i és l'element propagandístic més important de la nova dreta radical.²⁸

Veiem per tant que es reivindica la idea de preferència nacional i es defensa l'existència de col·lectius que s'han d'excloure. Proposen mesures per aturar la immigració, com evitar l'entrada d'immigrants, reduir el nombre d'immigrants residents, segregant als mateixos o arribant a expulsar-los. Promouen la preeminència dels drets dels nadius i la necessitat d'establir la cultura nativa com l'única practicable o vàlida dins l'estat. Defenen la relació directa entre la immigració massiva i el declivi econòmic, la delinqüència i la disminució de prestacions socials. Veuen a l'islam, com el principal problema, ja que defensen que és incompatible amb el sistema legal occidental.²⁹

L'ús del populisme com estil de comunicació política, s'expressa més com una protesta que no com una estratègia de programa. Respon a una estratègia per aconseguir mobilització política favorable als seus interessos electorals. Elaboren un discurs de confrontació, exaltant les virtuts de les classes populars i presentant-se com els únics que respecten la sobirania popular.³⁰

Aquestes noves formacions apel·len a les classes populars com una comunitat interclassista front a un enemic intern que seria la classe política i un enemic extern, que serien els immigrants. Adopta un discurs basat en els drets, com el dret a la diferenciació o el dret a la mateixa cultura, acceptant els punts de vista discordants i acceptant les regles del sistema democràtic parlamentari. Aquest projecte persegueix l'exclusió permanent i legalment estipulada d'una part de la població. Tenen la intenció d'establir un sistema de discriminació institucionalitzada i validada democràticament. Al final la seva intenció és que únicament membres del grup ètnic majoritari, puguin ser considerats membres de ple dret de la societat.³¹

La nova dreta radical representa una amenaça per la qualitat democràtica europea, ja que altres formacions conservadores, podrien copiar el missatge per recuperar l'electorat. La seva presència en governs de coalició fa que puguin implementar part del seu programa electoral. L'euroescepticisme mostra un qüestionament a la governabilitat democràtica europea. Correspon

²⁸ Hernandez, A., (2011) "La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicacions", Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 147.

²⁹ Lopez, A. (2017) "España 2000, ¿La emergencia de una nueva derecha radical populista? en Nomadas, Revista crítica de Ciencias Sociales y Jurídicas. Núm. 51, pp. 13.

³⁰ Hernandez, A., (2011) "La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicacions", Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp.147-148.

³¹ Hernandez, A., (2011) "La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicacions", Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 142-144.

als demòcrates, revertir aquest procés de retallades en drets socials i laborals perquè la prosperitat s'expandeixi i evitar conflictes pels serveis socials i recursos públics, incrementant el pressupost social per millorar l'Estat del benestar.³²

NATIVISME

Un dels principals factors de “l'extrema dreta” i actualment de la nova dreta radical és el Nativisme. El nativisme, podem dir que es tractaria d'una evolució de la idea de nacionalisme tradicional, però afegint un component xenòfob i exclusiu, vers tot allò que no es pugui considerar nacional. Aquest factor és decisiu i bàsic dins de la ideologia de l'extrema dreta.³³

El nativisme defensa que els estats haurien de ser habitats exclusivament per membres del grup nadiu o els que pertanyen a la nació, els elements no nadius, siguin persones o idees, representen una amenaça per un estat homogeni. El nativisme presenta una visió antiglobalista.³⁴

Aquesta característica suposa un projecte polític que exclou a la població estrangera i estableix un sistema d'etno-dominació. Suposa un gran risc, ja que les postures xenòfobes suposen majoritàries i poden augmentar l'exclusió i el rebuig de tot allò que no sigui nacional, des de l'interior del mateix sistema.³⁵

El nativisme no suposa la defensa de la violència o la no acceptació de la democràcia liberal, sempre que l'estat del benestar protegeixi als autòctons i no als immigrants. Veiem per tant que el nativisme guarda molta relació amb el “Xovinisme del benestar”, mantenint una visió del món la qual no és igualitària, on els autòctons ocupen un lloc superior als immigrants en la jerarquia social.³⁶

³² Lerín, D., (2019) “ La Nueva derecha radical como reto a la gobernanza y a la calidad de la democracia” en *Cuadernos de Gobierno y Administración Pública*. Vol. 6, pp. 110-113.

³³ Climent, V. I Montaner, M., (2020) “Los partidos populistas de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado” en *Izquierdas*. Vol 49, pp. 911-914.

³⁴ Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp.20-22.

³⁵ Hernandez, A., (2011) “La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicaciones”, Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 156.

³⁶ Ferreira, C., (2019) “Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología” en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 78-80.

Jens Rydgren assegura que el nativisme és un dels punts amb més èmfasi en l'etnonacionalisme, enraigat en mites sobre el passat. L'objectiu és aconseguir un estat monocultural mitjançant un procés d'homogeneïtzació interna.³⁷

Aquesta ideologia genera un potent alliberament dels instints primitius. El missatge conté dosis de victimisme i una reacció vers les institucions i el sistema democràtic, el qual culpen d'haver permès la degradació de la societat no havent evitat l'entrada d'elements foraniers. Aquesta visió planteja en alguns casos l'expulsió de persones migrades i el rebuig de les idees provinents d'altres cultures. Però actualment aquest nou pensament ha arribat a plantejar la restricció dels drets dels immigrants per a que no puguin ser equiparables als dels nacionals, creant un filtre exhaustiu per obtenir la nacionalitat. Molts cops aquests immigrants són presentats com a criminals i se'ls estigmatitza associant-los amb problemàtiques socials i econòmiques. Es planteja una visió on el nacional és la víctima a casa seva i els immigrants és una espècie d'invasor.³⁸

POPULISME

Una altra característica, que destaca en la nova dreta radical és l'ús de la metodologia Populista, per estendre el seu discurs. Guy Hermet ens defineix el populisme com un moviment basat en l'imaginari de la idea de pluralisme social i ideològic, i en un moralisme de combat entre el bé i el mal. El Populisme sorgeix com a resultat de la degeneració de les institucions públiques, les quals han perdut la confiança de la ciutadania i com a resposta sorgeix el populisme per reformar-ho amb urgència.³⁹

El populisme tendeix a moviments reactius, allunyant-se de la reproducció del totalitarisme. Robert Dahl ho defineix com un defecte de la democràcia, com una defensa de la societat enfront de la tirania de la majoria i el seu pensament únic, controlat per les elits. Aquest mètode genera discursos contra el poder i demanda limitacions i control del mateix. Generalment tendeix a sorgir en èpoques de crisi política o econòmica i el seu objectiu és generar ideologies de substitució o reformistes.⁴⁰

Com a mètode d'actuació política, s'utilitza per aconseguir un particular tipus de mobilització social i política. Normalment agafa importància, en processos de crisi econòmica i política per deslegitimació de les elits polítiques. S'utilitza per crear un discurs nacional, el més autoritari que

³⁷ Ferreira, C., (2019) "Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología" en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 80-82.

³⁸ Arabi, H., (2020) "El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social" en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp.168-169.

³⁹ Barraycoa, J., (2016) "El populismo en la europa contemporanea", en *Verbo*. Núm. 549-550, pp. 832.

⁴⁰ Barraycoa, J., (2016) "El populismo en la europa contemporanea", en *Verbo*. Núm. 549-550, pp 833-834.

el sistema democràtic permeti, basant-se en quatre eixos: l'atur; la inseguretat; la immigració; i la corrupció. Important ús de la terminologia poble com a conjunt de ciutadans que tenen un sentit polític comú i que no el poden desenvolupar per culpa d'unes elits concretes. Idea que poble ha de prendre el poder i d'aquesta manera els problemes socials desapareixeran. Estem davant d'una demagògia reduccionista que aconsegueix augmentar la base social.⁴¹

S'ha d'entendre com un estil o mètode de comunicació més que com una ideologia com a tal. Xavier Casals defineix el populisme com un distanciament entre governats i governants, l'existència d'unes elits oligàrquiques que s'han apoderat de la sobirania popular i nacional, utilitzant-la pels seus propis interessos. L'existència d'aquest denota la pèrdua de legitimitat de certs mecanismes; subjecte polític és la "gent del carrer" que com a últim recurs fa front a les elits que han abandonat les seves funcions legítimes. Però la idea del populisme segons Marco Tarchi és reformar la democràcia, no destruir-la. El populisme pot desencadenar en híper-democratització, idealitzant la figura de la "gent del carrer" com a ciutadà actiu, disposat a suportar els costos del canvi.⁴²

Entenem el populisme com una forma d'acció política, en el qual el discurs es centra en el poble, la dificultat del mateix recau en definir que seria aquest poble. Gramsci ens planteja que el populisme és un impàs entre el moment en que les elits aconsegueixen el domini precari de les masses, fins que es produeix un canvi en aquestes, que puguin dotar a les masses d'una ideologia. El populisme fa ús d'una retòrica de confrontació, ja que no presenta una ideologia complexa que la sustenti i compleix la funció de mecanisme d'ajustament del sistema. Aquest a la vegada té una excessiva dependència d'un lideratge carismàtic. El líder populista afirma que hi ha mancances en l'estructura que impossibilita que es manifesti la verdadera voluntat popular, a causa d'unes incorrectes o manipulades formes de representativitat o corrupció.⁴³

Segons Laclau el populisme suposa una ruptura amb el sistema, que els líders populistes són reformistes, no revolucionaris o anticapitalistes. S'ha d'entendre com una força de reformulació política, econòmica i social. Al mateix temps la seva intenció és modificar l'ordre establert. Dos dels principis del populisme, són la convicció d'estar fora del sistema, oposant-se als interessos dominants; i que es presenta com un moviment destinat a transformar un sistema dominat pels

⁴¹ Hernandez, A i Anton, J., (2016) "El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales" en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp. 20-22.

⁴² Barraycoa, J., (2016) "El populismo en la europa contemporanea", en *Verbo*. Núm. 549-550, pp. 836-838.

⁴³ Barraycoa, J., (2016) "El populismo en la europa contemporanea", en *Verbo*. Núm. 549-550, pp. 838-843.

interessos d'una minoria. També cal afegir que les polítiques que proposen tendeixen a reorganitzar el sistema, no a destruir-lo.⁴⁴

El populisme juga un paper destacat en la “nova dreta radical”, ja que aquesta ideologia adapta les característiques del mateix per al seu propi benefici. Per definir al “poble”, fan ús de dos termes: *ethnos* (nació ètnica) i *demos* (classes populars incorruptes), referint-se a aquella part de la població que manté les característiques nobles, autèntiques i pures. Veiem per tant que aquest populisme és emprat dins d'un liberalisme etnocèntric, impulsat per aquests nous partits adoptant un discurs de drets propis com a forma de reivindicar la pròpia identitat, reclamant un tracte diferencial per al “poble” i aplicant un sistema democràtic liberal no igualitari.

El populisme es presenta com a heroi del poble, desitjant que el mateix sistema es regeneri sense necessitat de substituir-lo, expressa reclamació de renovació política. Intenta ser una barrera entre les classes populars front l'augment de la tecnocràcia, aportant sentit comú i desconfiança vers la racionalització i la burocratització. El populisme sorgeix de l'interior de la mateixa societat com a necessitat de remodelar-se enfront de les demandes socials.⁴⁵

AUTORITARISME

La tercera característica que comparteixen els partits o grups de la nova dreta radical és l'autoritarisme. Aquest autoritarisme, defensa una visió de liberalisme autoritari i etnocràtic. En aquest autoritarisme, s'assumeix el liberalisme, ja que es respecta l'alternança de poder i es renuncia a la violència. Tot i aquesta acceptació es manté una visió autoritària i conservadora, defensant una discriminació institucionalitzada i vàlida democràticament.⁴⁶

La idea que defensa la nova dreta radical, es basa a establir un model autoritari, sempre respectant el model democràtic occidental. La nova dreta radical rebutja l'aplicació o la conversió dels estats en estats dictatorials, s'autodefineixen com demòcrates i intenten buscar el seu espai polític dins del model democràtic. Tot i aquesta defensa de la democràcia o acceptació d'aquesta, el que plantegen es elaborar, dins dels paràmetres democràtics, el model més restrictiu o més fàcilment controlable que una democràcia permeti.

L'autoritarisme defensa un model de societat basat en la “lleï i l'ordre”, en la que la transgressió a la lleï ha de ser castigada severament. Que s'ha de lluitar contra els enemics de la nació, amb

⁴⁴ Waisbord, S., *Vox Populista. Medios, periodisme, democràcia*, 2014, Ed. GESIDA.

⁴⁵ Barryco, J., (2016) “El populismo en la europa contemporanea”, en *Verbo*. Núm. 549-550, pp. 843-850.

⁴⁶ Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en *Politica y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp.20-22.

mà de ferro per garantir un espai segur i lliure per a les persones autòctones. Aquesta idea de respecte a la llei es pot relacionar molt estretament amb la idea de nativisme, ja que la dreta radical populista tendeix a culpar les persones migrades com les causants o les principals autores dels delictes que es cometen en la societat. Veiem per tant que la idea d'autoritarisme respon a la idea de crear un Estat Fort. A més de la visió restrictiva de l'autoritarisme, aquesta característica també s'aplica en altres àrees com el model educatiu, en el qual es defensa una visió individualista de l'èxit basat en l'esforç i la disciplina.⁴⁷

Aquesta visió de l'autoritarisme, ha de buscar un equilibri entre un model estricte i sever, amb un model participatiu i democràtic. Aquesta nova visió busca un autoritarisme que s'emmarqui dins de les normes democràtiques i per tant que permeti aplicar-ho en les societats contemporànies.

LA NOVA DRETA RADICAL A EUROPA

En l'actualitat, és la primera vegada des de la II Guerra Mundial, que l'extrema dreta ha arribat a tenir influència política a Europa. Actualment, no sembla possible que es desenvolupin règims totalitaris feixistes per diverses qüestions, com per exemple que els interessos de les elits econòmiques estan vinculades a la globalització neoliberal, la qual és contrària al nacionalisme econòmic que defensaven aquests règims. Altres característiques que si poden tenir aquests nous partits, sèrie per una part el nacionalisme xovinista segons el qual s'oposen a la globalització; la xenofòbia i l'anticomunisme. Defensen mesures autoritàries per combatre problemàtiques d'inseguretat com la repressió policial i l'augment de la punibilitat del sistema penal.⁴⁸

Veiem també que dins d'aquesta extrema dreta actual hi ha diverses varietats de partits o grups, els quals mostren tant diferències com similituds. Alguns estan fora de les institucions, altres participen del sistema parlamentari o formen coalicions de govern. A Europa Oriental hi ha diferències clares respecte al model Occidental, ja que es veu més present el rebuig a les minories ètniques, més fins i tot que vers els estrangers. Veiem que en aquests països hi ha organitzacions controlades o tolerades per partits, que actuen de manera violenta a peu de carrer. A aquesta situació es pot entendre entre altres factors pel fracàs de la transició feta del model socialista al model capitalista, pels partits liberals. Aquest fracàs ha estat explotat per col·lectiu d'ultradreta.⁴⁹

Aquest èxit de l'extrema dreta ve acompanyat de factors que en el nostre dia a dia veiem sovint. Per una part el procés de globalització neoliberal, juntament amb la crisi de 2007 ha deixat a part

⁴⁷ Ferreira, C., (2019) "Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología" en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 88-89.

⁴⁸ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 21-22.

⁴⁹ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 22-24.

de la població d'Europa en una situació precària. Alguns factors històrics han influït com l'extensa tradició antisemita o la cultura imperialista que continua impregnada en l'imaginari col·lectiu. A nivell internacional veiem que la política expansionista d'Israel ha afavorit l'augment de l'antisemitisme, i a la vegada grups armats com ISIS fomenten la Islamofòbia.⁵⁰

La popularització del discurs culturalista, ha coincidit amb l'augment del conservadorisme. Aquest conservadorisme es presenta hostil al model de Vaticà II i al gran augment de la immigració musulmana. La nova dreta radical utilitza arguments que presenten com a nucli la idea de “poble sobirà” en contraposició als enemics que impedeixen el seu lliure desenvolupament, presentant-se com únics coneixedors de la voluntat del poble. Aquest discurs el mostren prioritant valors com l'ordre, el control, la tradició i l'status quo; i de manera excloent ver tot allò que no s'inclou dins dels seus paràmetres ideològics. Sorgeixen com a protesta del mal funcionament dels partits democràtics tradicionals, fent ús d'arguments culturalistes i xenòfobs, promovent un cristianisme conservador. Veuen l'islam com un enemic a vèncer, ja que el consideren incompatible amb occident i defensen que els immigrants són un factor desestabilitzador que genera conflictes de forma inevitable. Aquest discurs està sent adoptat també per algunes formacions amb pèrdua de base electoral. Aquests grups presenten un estil comunicatiu agressiu vers els seus rivals, amb atacs directes i amb un alt nivell de confrontació constant amb altres organitzacions polítiques i socials. Veiem que aquests col·lectius són fruit d'una desil·lusió política i un cinisme amoral, basat en el principi de preferència nacional.⁵¹

El pas de les societats industrials a les postindustrials ha afectat amplis sectors de la població, generant descontentament a causa de l'empitjorament de les condicions de vida, al temor a les incerteses generades per la societat globalitzada i l'arribada d'immigrants que podrien constituir una amenaça pels interessos de la població autòctona. Fomenten una política de ressentiment, alimentada per processos d'individualització que acompanyen la transició del capitalisme industrial al postindustrial. L'extrema dreta es beneficia del descontentament ocasionat per la forta crisi econòmica.⁵²

⁵⁰ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) “El Frente Nacional desde una perspectiva europea” en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 24-26.

⁵¹ Arru, A. , (2013) “La instrumentalización de la religión en el discurso de los partidos europeos de derecha radical populista. El caso de la Lega Nord” en *Construir a paz. Visoes interdisciplinarias e internacionais sobre conhecimentos e practicas*. Pp. 606-607.

⁵² Acha, B., (2017) “La relación de la crisis económica con el ascenso de los partidos de extrema derecha: el caso de las elecciones europeas de 2014” en *Imguruak Revista vasca de sociologia y ciencia política*. Núm. 63, pp. 6-7.

Tot i aquesta situació de crisi, l'ascens i l'aparició de partits de nova dreta radical a Europa, no s'ha produït de manera homogènia. Aquest fet podria significar que la crisi dels anys 2007 i 2008 no tindrien un paper tan rellevant o tan decisiu com podem pensar en un primer moment. Sabem que si que influeixen en certa manera, però que altres factors són més determinants, com la desafecció política o les altes taxes d'immigració.⁵³

Com a exemple de les característiques exposades trobem el partit polític italià Lega Norte, el qual es postula com contrari al model de Vaticà II al qual acusa de haver-se posicionat cap a l'esquerra i definint-se com a catòlics conservadors. Mostren una actitud de defensors de la civilització occidental europea i del cristianisme, nomenant-se com a creuats de la cristiandat contra els seus enemics. Defensen una visió instrumental del catolicisme, el qual volen imposar en l'espai públic per fer front a l'islam, ja que defineixen el cristianisme com una característica cultural de la civilització occidental, i per tant de la tradició i la identitat col·lectiva. Veiem per tant que no consideren les qüestions espirituals, sinó que veiem la religió com a una eina per aconseguir el seu objectiu. Defensen un model religiós bel·ligerant el qual modelen com a element de contraposició vers l'islam, fent ús d'aquesta com una eina propagandística per la seva ideologia política.⁵⁴

Veiem que la Lega Norte es mostra com un grup fort i disposat a tot per defensar la civilització europea. Es dedica a generar alarmisme per l'arribada d'immigrants i fa ús d'esdeveniments històrics per intentar justificar-lo. L'estratègia comunicativa que utilitza és intentar difondre una suposada perillositat de l'islam i la seva incompatibilitat amb la cultura occidental, la qual assimilen al cristianisme. Aquestes iniciatives aconseguiran el suport de catòlics tradicionalistes i d'una part conservadora del clergat. Intentaran criminalitzar l'islam i a la vegada presentar-se com a defensors de l'estil de vida i les creences dels seus votants.⁵⁵

Un altre cas destacable dins d'Europa, és el del Front Nacional francès. Jean-Marie Le Pen, ha cedit el control del partit a la seva filla, Marine Le Pen amb l'objectiu de donar una nova imatge al partit i intentar desvincular-lo de l'estigma de l'extrema dreta. Hem de tenir present que França manté una consciència col·lectiva fortament marcada per una llarga història colonial que alimenta la frustració i els ressentiments, els quals es reactiven en època de crisi econòmica degut a l'atur i les desigualtats socials. Aquesta situació afavoreix el desig del retorn a un passat que és vist com

⁵³ Acha, B., (2017) "La relación de la crisis económica con el ascenso de los partidos de extrema derecha: el caso de las elecciones europeas de 2014" en *Imguruak Revista vasca de sociologia y ciencia política*. Núm. 63, pp.7-10.

⁵⁴ Arru, A. , (2013) "La instrumentalización de la religión en el discurso de los partidos europeos de derecha radical populista. El caso de la Lega Nord" en *Construir a paz. Visoes interdisciplinaris e internacionais sobre conhecimentos e practicas*. Pp. 608-610.

⁵⁵ Arru, A. , (2013) "La instrumentalización de la religión en el discurso de los partidos europeos de derecha radical populista. El caso de la Lega Nord" en *Construir a paz. Visoes interdisciplinaris e internacionais sobre conhecimentos e practicas*. Pp. 610-612.

a grandió. El Front Nacional ha sabut adaptar-se a un món en transformació i aprofitar-se dels canvis que ha generat el neoliberalisme, la globalització i la unificació europea. El Front Nacional intenta convèncer que ha trencat amb el feixisme, intentant donar una imatge d'organització respectable, democràtica i regulada. La instal·lació del Front Nacional a la realitat política francesa, amb un fort suport electoral i una notable atenció mediàtica, fa que siguin vistos com un element de protesta de l'ultraliberalisme i la crisi democràtica.⁵⁶

Veiem que la globalització econòmica i la unificació europea es produeix sota l'imperatiu neoliberal, mitjançant un discurs governamental que justifica els sacrificis i les regressions infringides als treballadors, les quals són imposades per la burocràcia europea. Front aquesta situació el front Nacional serà l'únic element de protesta, que englobarà l'electorat, fent ús del ressentiment popular contra el sistema. El suport al Front Nacional és degut al rebuig de la població vers els representants polítics i la incompetència de les institucions.⁵⁷

El Front Nacional reivindica la preferència nacional i estigmatitza als musulmans com a potencials islamistes que volen imposar cultura musulmana a França. A més desacredita al col·lectiu gitano, acusant-los d'aprofitar-se del sistema social i pervertir la identitat nacional.

El Front Nacional es beneficia de la crisi política, i és el seu propi èxit el que desestabilitza més la situació del sistema institucional. El gran auge d'aquest ha provocat que partits conservadors i fins i tot alguns considerats d'esquerres, emprenguin mesures autoritàries per evitar l'ascens del mateix. D'aquesta manera el Front nacional ha aconseguit desestabilitzar la política francesa, arribant a posar en perill el sistema bipartidista.⁵⁸

La victòria electoral del Front Nacional suposaria un gir irreparable a la política francesa, les repercussions seien irreversibles, generant un pes antidemocràtic. Per evitar aquesta situació és necessari una unió de vot contestatari de tots aquells col·lectius que la nova dreta radical exclou de la societat. Aquest partit ha sabut utilitzar valors com el laïcisme, la igualtat o la solidaritat nacional a favor de la seva campanya mediàtica, acusant per exemple a l'islam de ser una ideologia profundament contrària a la igualtat. Per evitar l'ascens del Front Nacional, és necessari una política que restauri les referències democràtiques, els valors socials i establir una visió més internacionalista.

El Front Nacional guanya poder degut al desmembrament de la consciència col·lectiva de la divisió entre explotadors i explotats, adaptant-la a nacionals i immigrants. Aquest potencial

⁵⁶ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 26-28.

⁵⁷ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 28-30.

⁵⁸ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 30-34.

democràtic és el necessari per actuar com a resposta efectiva contra l'amenaça de la dreta radical. Suposar dotar de dinàmica de classe a la població, fent possible una política que permeti treballar amb igualtat, dignitat i justícia. El Front Nacional es nodreix de les males passions i els ressentiments de la societat, fa falta oposar-se amb un progrés que reobri la perspectiva.⁵⁹

Per combatre l'extrema dreta és necessari combinar moviments sociopolítics i culturals ben organitzats i estructurats de manera unitària. Cap moviment que vulgui fer front a l'extrema dreta podrà ser eficaç si està dirigit per forces neoliberals.

LA NOVA DRETA RADICAL A ESPANYA

Veiem que Espanya, presenta un model polític particular a la resta d'Europa occidental, ja que hi ha peculiaritats que provocaran que el desenvolupament o l'ascens dels grups de nova dreta radical, sorgeixin amb posterioritat i amb factors diferenciadors de la resta d'estats occidentals.

A Espanya, aquest tipus de partits sorgiran anys més tard, principalment per la incapacitat d'adaptació que han tingut els partits d'ultradreta. El partit "Alianza Popular" i posteriorment "Partido Popular" han aglutinat tradicionalment, tot el vot de la dreta. Cap formació política aprofitarà la crisi de la globalització dels anys 90 i l'auge del nacionalisme, per obtenir suport electoral i postular-se com a representant d'aquesta nova branca de l'extrema dreta. No serà fins a l'aparició de VOX, que cap partit aconseguirà obtenir suport electoral, com a representant de la "nova dreta radical".⁶⁰

Durant els últims 30 anys, aquests partits s'han mantingut al marge de la política espanyola, fins a l'actualitat que han estat normalitzats i han sofert un notable augment d'una manera molt ràpida. Aquests grups han passat a formar part de l'esfera pública de manera ordinària i equiparant-se a la resta de forces polítiques.

El primer partit que sorgirà en tot l'estat el qual comença a encaminar-se cap aquest nou model serà Plataforma per Catalunya, el qual apareix amb una tendència de dreta radical populista. PxC no aconseguirà un gran triomf i per tant passarà inadvertit a nivell estatal, però sí que aconsegueix certa acceptació a nivell local.

⁵⁹ Löwy, M. I Sítel, F. (2016) "El Frente Nacional desde una perspectiva europea" en *Viento sur*. Núm. 149, pp. 34-37.

⁶⁰ Climent, V. I Montaner, M., (2020) "Los partidos populistes de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado" en *Izquierdas*. Vol 49, pp. 915.

Tot i la manca d'aquests partits fins al S. XXI, Espanya presenta les condicions necessàries per al seu sorgiment. Veiem que hi ha factors de demanda, com per exemple actituds de la població vers la immigració, la desafecció política o la crisi econòmica. Però a més d'aquests factors veiem peculiaritats que podrien explicar el motiu pel qual aquests partits apareixen en temps posteriors a la resta d'Europa. Principalment tenim 3 motius: els conflictes entre centre i perifèria com a tema important en la política de l'estat; la gran habilitat del Partit Popular per englobar les diverses branques de la dreta; i el sistema electoral el qual actua com a fre dificultant l'aparició de petites formacions.⁶¹

L'electorat a Espanya, no ha buscat tradicionalment variar la seva intenció de vot, quan no estaven d'acord amb les polítiques del partit de la seva elecció, simplement es limitaven a l'abstenció. Però de manera progressiva, la falta de confiança als partits tradicionals, ha reforçat a noves formacions populistes. No serà fins a l'any 2018 que a Espanya triomfarà un partit amb les característiques descrites en aquest treball. Aquest endarreriment podria ser degut principalment a dos eixos molt marcats, com són la idea d'esquerra i de dreta per una part, i la idea de centre i de perifèria. Aquests dos paràmetres han mogut principalment la política espanyola en els últims anys. Tradicionalment com ja hem dit la dreta l'eclipsava el Partit Popular. Aquesta situació tradicional varia notablement amb el conflicte a Catalunya, ja que la judicialització d'aquest i la inoperància del Partit Popular, és percebut com una debilitat. A més d'aquest conflicte hem de tenir present que hi ha un gran augment migratori en aquest temps i un gran nombre de casos de corrupció política, fet que impulsa l'augment de l'acceptació del discurs populista.⁶²

L'emergència de la dreta radical ha vingut precedida pel descens de valoració del sistema polític i dels seus representants. El discurs en contra de les elits ha afavorit notablement a aquestes noves formacions. A més han encapçalat els debats sobre temàtiques que preocupen als electors com la immigració, la seguretat i els valors morals de la població. El tema central d'aquests grups és la immigració, els quals guanyaran suport popular gràcies al conflicte i competència que hi ha pels recursos entre la població autòctona i la població estrangera. Durant els últims anys l'opinió a Espanya ha variat vers la immigració i els representants polítics tradicionals. Aquesta progressiva desafecció política no implica obligatòriament un qüestionament del sistema democràtic, sinó una insatisfacció del seu funcionament.⁶³

⁶¹ Ferreira, C., (2019) "Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología" en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 74-76.

⁶² Climent, V. I Montaner, M., (2020) "Los partidos populistes de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado" en *Izquierdas*. Vol 49, pp. 921-922.

⁶³ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 58-62.

La nova dreta radical de manera general, no accepta alguns aspectes concrets de la democràcia liberal, per no defensa els règims autocràtics ni l'ús de la violència. No es mostren contraris a l'estat del benestar, sinó que volen que aquest model serveixi per protegir a la població nativa i no als immigrants. Mantenen una visió del món no igualitària, on la població autòctona d'un lloc ocupa un lloc superior als immigrants en la jerarquia social.⁶⁴

Un dels punts principals utilitzats per aquest partit a Espanya, i que ha afavorit l'augment de suport per part de la població del mateix, és la immigració. Veiem que aquest suport, és més notable en zones on hi ha més immigració. El discurs emprat per aconseguir aquest suport és un discurs alarmista, que intenta justificar la necessitat de "Llei i Ordre", presentant a la immigració com un problema delinqüencial.⁶⁵

Aquest auge també és degut a factors externs a aquests partits. Alguns d'aquests factors recents serien la nova sensació d'inseguretat sobre la situació laboral dels individus. La globalització ha modificat l'estructura del mercat de treball i ha introduït noves variables polítiques i socials que dificulten l'accés al mateix. Aquest fet produeix un increment del risc social i la pèrdua de la identitat. Els partits de la nova dreta radical, han aprofitat aquesta situació i han fomentat la defensa de la recuperació dels valors tradicional, la importància de la comunitat i el valor simbòlic del nacionalisme a nivell cultural.⁶⁶

L'auge d'aquests partits i el fet que aquest augment de suport sigui a conseqüència de la pèrdua de suport dels partits tradicionals, està forçant a la vegada als partits tradicionals ha fomentar polítiques similars a aquestes noves formacions. Aquesta idea la veiem reflectida en les accions polítiques durant l'any 2018, quan el Partit Popular durà a terme una estratègia força agressiva en contra del nacionalisme català per evitar la pèrdua de suport electoral i frenar l'ascens de Vox, els quals van sortir molt beneficiats de les polítiques de centralisme extrem i nacionalisme radical, que caracteritzen al seu partit.⁶⁷

⁶⁴ ⁶⁴ Ferreira, C., (2019) "Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología" en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 78-80.

⁶⁵ Climent, V. I Montaner, M., (2020) "Los partidos populistas de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado" en *Izquierdas*. Vol 49, pp.916-917.

⁶⁶ Climent, V. I Montaner, M., (2020) "Los partidos populistas de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado" en *Izquierdas*. Vol 49, pp. 920.

⁶⁷ Climent, V. I Montaner, M., (2020) "Los partidos populistas de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado" en *Izquierdas*. Vol 49, pp.924-926.

PLATAFORMA PER CATALUNYA

Durant la dècada dels anys 80, sorgiran a tota Europa, una seria de partits que es caracteritzaran pel rebuig a la població estrangera i la desqualificació total dels partits tradicionals, aquest grup serà la nova dreta radical o dreta radical populista. A Espanya no es veurà aquest fenomen fins ben entrat el S.XXI. Aquest fet es pot explicar per fenòmens diversos com l'extrema vinculació de la dreta radical al franquisme, el fet que la immigració no fos una problemàtica de primer ordre o el paper del Partit Popular el qual ja hem comentat anteriorment.

És en aquest nou context més actual on PxC, liderada per Josep Anglada, atraurà el vot de l'esquerra en municipis amb un percentatge elevat d'immigració i amb una forta crítica vers els partits tradicionals.⁶⁸

Plataforma per Catalunya fou el primer partit de la "nova dreta radical" a l'estat espanyol, que va aconseguir atreure votants i evitar la marginalitat electoral. Intenta distingir-se de l'extrema dreta espanyolista i apropar-se a la dreta radical populista europea. Els tres principals eixos ideològics que caracteritzen aquest partit són el nativisme, el populisme i l'autoritarisme.

PxC compleix una funció en un context concret. Aquest partit és vist per part de la població com un element de protesta contra el sistema. Un gruix de la població amb ressentiment vers els partits tradicionals veu amb bons ulls donar suport a petits partits de nova creació per intentar regenerar el sistema polític. PxC servirà com a instrument útil i legítim i mantindrà un fort discurs antiestablishment. Aquest partit es presenta com un partit diferent i com un símbol de protesta radical contra el sistema polític tradicional, però que no suposa un perill per al sistema democràtic. Es presenta com un partit que s'arrisca, ja que s'enfronta a les elits polítiques si econòmiques. A més farà ús d'un llenguatge col·loquial i comprensible, que facilita ser més accessible.⁶⁹

PxC no utilitza el debat territorial espanyol com a mètode d'agitació política, sinó que es centra en el debat entre nadius i immigrants, defensa que no és un tema prioritari i es posiciona en un punt entremig, com volent desenvolupar una via alternativa.

La defensa del rebuig a la immigració és la principal característica de la formació política. Presenta una visió etnocèntrica dels problemes socials i la immigració com el catalitzador que genera un ampli ventall de preocupacions. PxC planteja tres eixos principals de rebuig als

⁶⁸ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 48-50.

⁶⁹ Hernandez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp.608-610.

estrangers: la idea que els immigrants treuen beneficis materials i econòmics als autòctons, amb ajudes o llocs de feina; la idea que la presència d'immigrants genera inseguretats i delinqüència; especial èmfasi en el rebuig a la població musulmana. Manté un discurs on la població estrangera és tractada com una amenaça i PxC es presenta com única solució, ja que els partits tradicionals han abandonat a la població nativa. Planteja una visió de degeneració social i planteja la necessitat d'una resposta autoritària per retornar a l'ordre social.⁷⁰

PxC aconseguirà desvincular-se de la tradició política i cultural de l'extrema dreta tradicional, abandonant l'ultranacionalisme espanyolista. Superant el debat centre-perifèria, centra tota la seva atenció en entrar en el conflicte autòctons-estrangers. Reclamaran el "dret" a la diferència de la cultura autòctona vers l'estrangera, centrant les seves crítiques en els efectes perjudicials de la incompatibilitat cultural i els problemes socio-econòmics que representa la immigració per als autòctons. Per a denunciar els conflictes, no utilitza cap argument racial, sinó que es centra en temàtiques culturals, com feien altres partits a nivell europeu. Alguns dels principals conflictes que defensen són la pèrdua de la qualitat del nivell educatiu, la competència deslleial, l'ús fraudulent de recursos públics, la inseguretats ciutadana, la degradació de la vida en els barris i la pèrdua de costums autòctons. Un dels principals temes que explotarà la formació serà la lluita de la civilització occidental, contra l'islam, el qual és vist com un rival a vèncer.⁷¹

PxC rebutja identificar-se ideològicament dins de l'esquerra o la dreta, si no que es vol autodefinir com una plataforma de "sentit comú", sorgida de la iniciativa popular. Veiem que la formació va servir com un punt de partida entre persones que veien com els partits majoritaris els hi donaven l'esquena i es desenteniaven dels seus problemes. A més Anglada fa ús d'un llenguatge vulgar i de comportaments estridents, generant una figura carismàtica i accessible.⁷²

Veiem que PxC presenta una estratègia a nivell d'activisme molt concreta, basada en tres nivells d'actuació: en un primer nivell aposta exclusivament per mètodes electorals i institucionals propis de les democràcies representatives i de manera exclusiva a través de la via electoral, amb la idea de participar i influir en el sistema; en segon lloc tenen incidència i presència en la política local, per donar-se a conèixer i participar políticament; i en tercer lloc realitzen feina d'activisme

⁷⁰ Hernandez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp.615-621.

⁷¹ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 62-66.

⁷² Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 56-58.

comunitari per fomentar aquest enraïment local del partit, establint seccions locals als municipis per mantenir un contacte directe amb el veïnat a través dels seus conflictes diaris.⁷³

PxC s'aprofitarà de la crisi de 2007 i de la forta desafecció política per fomentar el seu ideari xenòfob. Forta repercussió mediàtica a causa de les polèmiques que protagonitzen gràcies als conflictes veïnals. Tot i aquest fet no aconseguiran resultats fora d'alguns municipis concrets. El fet de desbancar-se de les temàtiques més tractades en la política nacional no els afavoreix a l'hora d'obtenir bons resultats en eleccions nacionals o territorials.⁷⁴

PxC potencia l'enraïment local en els municipis on estan presents. Veiem que presenta capacitat per consolidar diferents seccions locals integrades per gent del propi municipi, atraient individus que provenen d'àmbits polítics i socials respectables. Per potenciar aquest enraïment es basen en la participació en petits conflictes veïnals que generen malestar i els exploten en benefici propi. Aquesta forta controvèrsia també genera una important atenció mediàtica.⁷⁵

PxC presenta algunes característiques de la "nova dreta radical" europea, i a la vegada presenta certes peculiaritats. Desenvolupa un discurs contrari a les elits i un populisme del "sentit comú", sense adscriure's a cap nacionalisme en concret. Les característiques del seu projecte polític, encaixen amb un model de liberalisme etnocràtic acceptant les normes democràtiques i el sistema liberal. Persegueixen un sistema de discriminació legalment sancionat entre autòctons i estrangers, restringint l'accés d'aquests als recursos i als drets, econòmics, socials i polítics. La clau de l'èxit polític que han pogut experimentar és crear una oferta política legítima distanciant-se de l'extrema dreta i presentar-se com a demòcrates, amb la participació de personatges locals i un intens activisme polític.⁷⁶

⁷³ Hernandez, A., (2011) "El largo ciclo electoral de Plataforma per Catalunya: del ámbito local a la implantación nacional (2003-2011)" en *Working papers*. Núm. 300, pp.10-15.

⁷⁴ Hernandez, A., (2011) "El largo ciclo electoral de Plataforma per Catalunya: del ámbito local a la implantación nacional (2003-2011)" en *Working papers*. Núm. 300, pp. 15-21.

⁷⁵ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 66-69.

⁷⁶ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp.69-71.

VOX

Vox és un partit polític espanyol, fundat l'any 2013 com una escissió del Partit Popular. S'autodenomina com a centre-dreta nacional, i planteja com a objectius: la cohesió de la nació; aconseguir l'eficiència de l'estat; millorar la qualitat de les institucions; garantir l'honradesa dels responsables públics i impulsar el creixement econòmic en benefici dels ciutadans. L'any 2018, per primera vegada, aconseguiran representació al parlamentària en diverses cambres de l'estat espanyol, gràcies entre altres aspectes, a la seva posició respecte al conflicte català i el nacionalisme centralista. El líder de Vox és Santiago Abascal, el qual havia format part d'altres organitzacions polítiques. Veiem que des de la seva fundació fins l'actualitat, la formació ha experimentat una progressiva radicalització. L'any 2017 varen participar en una trobada internacional amb altres formacions de “dreta radical populista” a Alemanya, moment en el qual es veu un important canvi en la definició i la ideologia del partit. Una altra estratègia del partit, fou que en la seva entrada al Parlament Europeu, passen a formar part del grup de Conservadors i Reformistes Europeus, al contrari que la majoria de formacions de la seva família política. Els principals temes tractats per aquest partit són la derogació de les lleis de gènere i LGTBI; la defensa de la unitat d'Espanya; la reducció d'impostos i el suport a la iniciativa empresarial; la lluita contra la immigració il·legal i la protecció de la cultura tradicional.⁷⁷

Vox vol fer coincidir les fronteres estatals amb les de la nació espanyola, suprimint qualsevol tipus de projectes nacional alternatiu. Aquest projecte nacionalista coincideix amb altres projectes de partits conservadors tradicionals. Un element destacable del partit és la xenofòbia, la qual combinen amb el nativisme. Vox defensa la lluita contra els enemics interns i externs per aconseguir un estat mononacional. Per altra banda defensa un model autoritari amb una societat estrictament ordenada, on les infraccions a l'autoritat han de ser severament castigades. Volen imposar un model de societat basat en el respecte a la normativa legal.⁷⁸

Vox correspon a un partit de la “nova dreta radical”, ja que compleix amb una sèrie d'aspectes i factors que la inclouen dins d'aquesta família política. Principalment aquesta catalogació és degut al component nativista i xenòfob de la seva ideologia política. A més d'aquests aspectes, Vox presenta els següents components ideològics principals:

- Nacionalisme: defensen l'estat homogeni i centralitzat, assenyalant com enemics interns del mateix a tots els nacionalismes perifèrics. Mantenen una concepció de l'espanyolisme

⁷⁷ Ferreira, C., (2019) “Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología” en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp.76-78.

⁷⁸ Ferreira, C., (2019) “Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología” en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp.80-82.

basada en mites etnonacionals. També volen recuperar el fil històric de combat vers l'islam.

- Nativisme: component xenòfob, especialment vers l'islam. A més de la islamofòbia, duen a terme campanyes d'alarmisme basades en la idea d'una "invasió migratòria". No toleren la immigració il·legal i demanen la deportació de les persones irregulars i de tots els immigrants que hagi comès algun delictes. Relacionen immigració amb delinqüència i es presenten com antiglobalistes.
- Autoritarisme: defensen una societat basada en la "lleï i l'ordre", qualsevol transgressió a la lleï ha d'estar castigada amb severitat. Mantenen un lideratge ferm per garantir espais segurs i lliures. Algunes mesures proposades es basen en l'enduriment de penes o la restauració de la cadena perpètua.
- Populisme: En la seva ideologia enuncien la paraula "poble" com la població d'un estat que s'ha d'enfrontar a una elit corrupta. Realitzen apel·lacions a Espanya, però molt poques a espanyols, veiem que aquesta característica està poc present. El discurs contrari a les elits es basaria sobretot a criticar als nacionalismes perifèrics, des d'una visió nacionalista.
- Valors tradicionals: és un aspecte molt important, la defensa d'aquests, dins de la ideologia del partit. Estan en contra del feminisme, de l'avortament, defensen la família tradicional i el món rural. Estan en contra de les ideologies de gènere i LGTBI, les descriu com comunistes i radicals. Han proposat promulgar una lleï que consideri a la família una institució que precedeixi a l'estat. La religió hi és molt present i es mostren actiu en la defensa del cristianisme a Espanya.
- Neoliberalisme: defensen el lliure mercat, la llibertat individual i la propietat privada. Defensen la reducció de la despesa política i la reducció d'impostos, aplicar mesures liberalitzadores i convertir en urbanitzable tot el sòl protegit, aquest factor seria més aviat secundari.

Veïem per tant que en la ideologia de Vox hi ha com a factors centrals: el nacionalisme; el nativisme; l'autoritarisme i la defensa dels valors tradicionals. En una posició més secundària, tindríem el neoliberalisme i el populisme com a factors complementari. Tots aquests factors estarien subordinats a la retòrica nacionalista. Per tant veïem que Vox és un partit de la "nova dreta radical" per la presència d'aquests elements en la seva ideologia.⁷⁹

Tot i aquestes importants similituds amb la nova dreta radical europea, Vox presenta un seguit de singularitats que el caracteritzen com un partit únic, dins de la família ideològica a la qual pertany.

⁷⁹ Ferreira, C., (2019) "Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología" en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp.86-91.

Un dels aspectes més importants que caracteritzen a Vox és que els seus membres més destacats, provenen de llinatges dels grans partits conservadors tradicionals. Aquests membres es desenten de la política tradicional per diverses discrepàncies i acaben aproximant-se a l'ideari de Vox. A la vegada aquest partit, disposa de dues organitzacions GEES i FAES, les quals els hi aporta connexions internacionals amb elits mundials. També destaca que Vox no està d'acord amb totes les polítiques euroescèptiques que caracteritzen als seus homòlegs europeus.⁸⁰

La presència de Vox es pot entendre com un instrument útil en la reconfiguració política, bé com una força destinada a liderar el canvi o bé com un incentiu per forçar al Partit Popular a reaccionar. Vox fa ús en el seu discurs de vells tòpics del nacionalisme espanyol i de la retòrica franquista, amb un gir postmodern. La "Espanya viva" de Vox, actualitza l'imaginari de la nació almenys en dos sentits: la nació com un ésser viu que travessa diferents fases, auge i decadència; i el desig per un ordre social en el qual tot està "al seu lloc" exclouent qualsevol element estranger. Vox canalitza un inconscient social que suposadament estaria oprimida per les convencions de el políticament correcte. Utilitza la idea de poder tenir armes com a mesura de defensa pròpia i explotar el temor dels petits propietaris.⁸¹

L'ideari i la presència de Vox s'ha d'entendre com un producte, fruit d'una elit econòmica i política, que no ha fet cap reflexió sobre en què pot consistir una verdadera ètica democràtica. El desig de sobirania es defensa en una doble visió: per una part un sentit individual, on l'individu ha de ser capaç de controlar la seva pròpia vida; per altra banda el de nació, on es vol recuperar un paper dominant en l'escena global.

Vox no és un partit antisistema, sinó que el seu discurs és una derivació lògica d'alguns corrents principals de la cultura política espanyola, amb connexions amb alguns sectors de l'Estat i les elits econòmiques. Per tant l'hem d'entendre com un instrument útil per certs sectors dins dels blocs de poder, que estan interessats a influir en la política, l'economia i la societat actual.⁸²

⁸⁰ Rubio, V., (2019) *Vox: ¿Una nueva extrema derecha en España?* en Rosa de Luxemburg Stiftung, pp. 7-10.

⁸¹ Rubio, V., (2019) *Vox: ¿Una nueva extrema derecha en España?* en Rosa de Luxemburg Stiftung, pp. 1-14.

⁸² Rubio, V., (2019) *Vox: ¿Una nueva extrema derecha en España?* en Rosa de Luxemburg Stiftung, pp. 14-19.

QUI VOTA AQUESTS PARTITS?

Tot i que hi ha una gran varietat de casuístiques i de possibilitats, sobretot si analitzem països diferents o societats diverses, hem pogut apreciar un patró força similar el qual serà equiparable a bona part de l'electorat de la nova dreta radical.

Veiem que el vot als partits de nova dreta radical sorgeix principalment de la classe mitjana, tot i que hi ha una progressiva obrerització. Tradicionalment el vot es concentrava en aquells treballadors per compte propi, majoritàriament antics votants de partits conservadors que s'han radicalitzat degut a temàtiques com la immigració, la inseguretat o temes identitaris. Aquests grups estarien descontents amb la resposta política dels partits tradicionals i voldrien un nou enfocament. A la vegada veiem que hi ha un augment del vot obrer vers aquestes formacions, els quals serien treballadors no qualificats o aturats, majoritàriament homes i joves, que no es consideren immersos en cap ideologia política o tenen una escassa politització. Veiem que tot i ser dos grups força heterogenis, les possibles contradiccions entre aquests són resoltes canalitzant el ressentiment cap als immigrants i les elits. Aquests individus es motiven políticament per actituds primàries com els canvis en el paisatge urbà o la degradació del nivell de vida.⁸³

Aquest nou votant obrer apareix degut a les noves temàtiques com la immigració o la desalineació política per culpa de la corrupció. Aquest auge suposa principalment una protesta social. El perfil més característic del votant actual seria el d'home de classe obrer amb alguna ocupació manual o a l'atur. El principal suport a aquests partits el trobaríem entre la gent jove o la gent més gran de la societat, amb més facilitat per adoptar ideologies extremistes degut a la pèrdua o la falta de llaços socials. Aquesta també són persones més dependents de l'estructura de l'estat del benestar i susceptible a veure als immigrants com uns competidors per l'accés als recursos. És important el factor de la desintegració social per entendre l'augment del vot extremista.⁸⁴

Aquest canvi en el perfil dels votants es pot entendre pel fet d'haver omès contradiccions de classe imposant la idea de la visió etnocentrista per resoldre els problemes socials, adoptant una postura xenòfoba i autoritària. Es focalitza el debat en la immigració, l'establishment i la seguretat, produint que part dels votants amb una ideologia econòmica poc definida, centralitzin les seves preocupacions polítiques en aquestes temàtiques.⁸⁵

⁸³ Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en *Política y Sociedad*. Vol. 53, Núm. 1, pp.25-26.

⁸⁴ Acha, B., (2017) “La relación de la crisis económica con el ascenso de los partidos de extrema derecha: el caso de las elecciones europeas de 2014” en *Imguruak Revista vasca de sociología y ciencia política*. Núm. 63, pp. 11-14.

⁸⁵ Hernandez, A., (2011) “La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicaciones”, Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp.147-148.

Per entendre perquè votants que no tenen relació amb l'extrema dreta tradicional, han passat a votar aquests partits, hem d'analitzar tres eixos explicatius: en primer lloc s'han beneficiat de la desalineació electoral i de la desafecció política, posicionant-se com una oferta política legítima; han construït un discurs d'eix nacional diferent del de l'extrema dreta espanyolista tradicional, fet que els fa més atractius de cara a l'electorat; i ofereixen una resposta autoritària a la problemàtica de la immigració.⁸⁶

La desalineació electoral i la desafecció política són un pas previ imprescindible per a crear l'electorat per aquestes formacions de la nova dreta radical. Aquesta desalineació suposa la pèrdua d'influència en la identificació amb un partit, entre altres valors polítics com la ideologia política. Aquest fet suposa un augment de la desconfiança i la crítica de part de la població a les elits governants. La conseqüència d'aquests dos processos és l'existència d'electors disponibles i l'augment de la volatilitat electoral, que afavoreix la irrupció de noves formacions, a més que es dona major rèdit electoral del discurs protesta contra els partits tradicionals. Aquests grups són vistos pels electors descontents com un instrument útil de protesta contra el sistema polític.⁸⁷

Els electors d'aquestes formacions, rebutgen la idea clàssica d'esquerra o dreta i la vinculació entre classe social i orientació de vot. La dreta radical populista rebutja la postura ideològica de posicionament de classe i defensa l'ús de les propostes més adequades, independentment del seu corrent ideològic. El funcionament del partit es basa en propostes concretes i pragmàtiques, no circumscrites a cap ideologia política. La pèrdua de vot dels joves de classe obrera a formacions d'esquerres, ha servit per reconduir aquest cap a formacions de nova dreta radical, principalment degut per les temàtiques de la immigració i la crisi econòmica, a partir de la dècada dels 90.⁸⁸

Aquesta nova oferta política és vista pels votants com una resposta a les seves necessitats i preocupacions immediates. Veiem que hi ha dos tipus de nous electors molt diferenciats, per una banda aquells que adopten una forta implicació i s'identifiquen amb la formació; per altra banda tenim els que han escollit aquestes formacions com vot de protesta, però no s'identifiquen amb el partit.⁸⁹

⁸⁶ Hernanadez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp. 601.

⁸⁷ Hernanadez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp. 604-606.

⁸⁸ Hernanadez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp.606-608.

⁸⁹ Hernanadez, A., (2013) "El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya" en *Política y Sociedad*. Vol. 50, Núm. 2, pp.621-624.

Veiem que actualment la demanda política es basa en dues línies explicatives: els factors socioeconòmics i els factors socioculturals. Per una part tenim els factors socioeconòmics, com el fet que els individus competeixen per uns recursos escassos, fet que es deriva en un estat de privació econòmica. Els individus experimenten vulnerabilitat socioeconòmica i a la vegada són atrets per un discurs que els ofereix respostes senzilles. El temor a la pèrdua de l'estatus quo fa que la població que competeix amb les persones immigrants en el mercat laboral i en l'accés als recursos públics, adoptin postures d'exclusió vers els grups minoritaris. Per altra banda en l'àmbit sociocultural, veiem que les lluites culturals com la igualtat de gènere i l'ecologisme, estan guanyant protagonisme en les nostres societats respecte a les tradicionals lluites materialistes. Aquest fet ha generat una reacció adversa en part de la població.⁹⁰

Aprofitar aquest electorat potencial és fonamental per donar legitimitat o respectabilitat al partit enfront de la població. Aquesta legitimitat els distingeix de les versions violentes i antidemocràtiques de l'extrema dreta tradicional. Aquesta legitimitat dependrà de la modulació del discurs polític, la imatge moderna tant del partit com dels líders i del tipus d'activitat política que realitzin.⁹¹

⁹⁰ Hernandez, A., (2011) "La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicaciones", Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp.150-152.

⁹¹ Hernandez, A., (2011) "¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya" en *Revista de Estudios Políticos (nueva época)*. Núm. 153, pp. 62.

MARC PRÀCTIC

MOSTRA ANALITZADA

Per la realització de l'apartat pràctic del treball, analitzarem tres discursos, els quals mostren de manera clara i comprensible quina seria la ideologia de VOX a nivell general.

El primer discurs fou pronunciat pel president del partit, Santiago Abascal, el dia 7 d'octubre de 2018 com a presentació de la campanya “100 medidas para la España Viva”, a Vistalegre. Durant aquest acte van participar diverses personalitats del partit, però ens limitarem a analitzar la intervenció del líder d'aquest. Aquest acte fou un dels més transcendents del partit polític, ja que fou un dels primers actes multitudinaris de VOX.⁹²

El segon discurs també es centrà en líder del partit, Santiago Abascal, el qual compareix front una sessió del Govern. En aquesta sessió el Govern informava de les mesures que durien a terme degut al rescat de 160 persones per part del “Open Arms”, un vaixell que realitza tasques humanitàries al Mediterrani. En aquest discurs es reflecteix de manera clara la visió del partit respecte a la immigració.⁹³

El tercer discurs se centra en la figura de Rocío Monasterio, la presidenta de VOX a la comunitat de Madrid i diputada del congrés, la qual mostra la seva postura adoptada vers la vaga feminista del 8 de Març. Monasterio ofereix el discurs amb l'eslògan “Las mujeres de Vox con la huelga feminista del 8M”. En aquest discurs es veu la ideologia de VOX, tant en l'àmbit de gènere com en la diversitat sexual.⁹⁴

⁹² Annex 1

⁹³ Annex 2

⁹⁴ Annex 3

ANÀLISI DELS DISCURSOS

Començarem analitzant el primer discurs, el qual consisteix en el discurs de Santiago Abascal a Vistalegre l'any 2018. Aquest discurs presenta la idea d'una Espanya, la qual ha despertat i ha de ser alliberada dels seus enemics que la volen sotmetre. Per defensar aquesta postura utilitzen diversos temes principals.

En primer lloc, VOX s'identifica amb el poble espanyol, manifestant formar part d'aquest i destacant que la classe política li ha donat l'esquena, presentant-se com el salvador d'aquesta. Reforça aquesta idea acusant tant al govern com a la resta de partits, sigui per acció o omissió, de voler destruir Espanya. Destaca que un dels principals problemes que té Espanya actualment és l'existència d'autonomies i les defineix com la barrera que impedeix la unificació de l'estat espanyol. Destaca també el procés independentista de Catalunya com un dels principals problemes del moment, ja que defensa que els catalans independentistes pretenen acabar amb l'estat Espanyol i la seva unitat. També parla de castigar als traïdors a la pàtria, els quals els defineix de diverses maneres. Posa en un paper destacat la immigració la qual defineix com un problema catalogant-la com una invasió massiva. Parlen d'oblidar el passat, referint-se a la Guerra Civil i a la posterior dictadura feixista, èpoques que simplement volen oblidar, ja que diuen que parlar-hi divideix als espanyols. Defensen de manera acèrrima les tradicions i el món rural. Es defineixen com a protectors de la vida i defensen que a Espanya hi ha lleis injustes que discriminen a la població per motiu de gènere.

Veiem per tant que tot el discurs tracta com a tema principal que Espanya té a VOX per a salvar-la dels seus enemics, els quals són el propi Govern, l'establishment, els líders catalans, els immigrants i la ideologia feminista.

En el segon discurs, el que tracta la tasca del vaixell de rescat Open Arms, es fa èmfasi de l'arribada massiva d'immigrants il·legals i de l'amenaça que aquest fet suposa per Espanya, aquesta idea és defensada amb els arguments següents.

En primer lloc VOX defensa que el Govern no hauria d'involucrar-se en temes de sobirania d'altres pobles, sabent que en el cas concret, es refereix al paper d'Itàlia i la seva negativa a rebre més immigrants. Segueix amb la idea que la immigració il·legal suposa un risc per a la convivència i el benestar econòmic dels espanyols, veiem que aquest no serà l'únic argument xenòfob del discurs. Entrant en el tema de la seguretat, VOX defensa que la immigració permet l'entrada de terroristes i produeix la islamització de les ciutats europees, com ja hem vist una de les principals preocupacions de la nova dreta radical és la presència de la cultura islàmica a occident, ja que el veuen com el principal enemic. Abascal emfatitza el problema de seguretat

defensant que l'arribada massiva d'immigrants suposa un augment de les agressions sexuals i dels atacs contra el col·lectiu LGTBI, ja que responsabilitzen als immigrants de ser intolerants. Focalitza aquesta immigració il·legal en la figura dels Menors Estrangers no Acompanyats, acusant-los de ser una càrrega social i a més autors de gran part d'aquesta inseguretat. A més responsabilitza al Govern d'aquesta situació i de "l'efecte trucada" que aquest genera. Per últim es posiciona com una víctima de persecució pública, per ser l'únic que s'atreveix a denunciar aquesta situació.

Principalment podem resumir que en aquest segon discurs, el que Abascal vol dir és que, la immigració il·legal amenaça la sobirania d' Espanya i que el Govern és còmplice de tots els problemes que aquesta situació genera per l'economia, la societat i la seguretat dels espanyols.

El tercer discurs es centra en la figura de Rocío Monasterio i el rebuig de les dones afins a VOX a la vaga feminista que es realitza el 8 de Març, ja que defensen la idea que les dones a Espanya no pateixen discriminació. Els arguments que aporten per defensar aquesta idea són els següents.

En primer lloc defensen que a l'estat espanyol, les dones no pateixen cap mena de discriminació, ja que tenen tots els drets reconeguts, veiem per tant que en aquesta afirmació es centrarien en un apartat jurídic exclusivament, però no analitzen les diverses problemàtiques que poden existir a nivell social o cultural. Continuen defensant la idea que les dones no són vulnerables i per tant no requereixen d'una protecció especial, veiem que aquest apartat fa enfocat en criticar expressament la llei que penalitza la violència de gènere. Proposen també que s'elabori legislació que condemni o penalitzi la violència a nivell familiar, i que no es centri en defensar exclusivament la figura de la dona, tot i ja existir una llei de violència domèstica, a part de la de violència de gènere. Defensen que el feminisme adoctrina i criminalitza a l'home, a la vegada que aquest mateix feminisme amaga l'opressió que pateixen les dones en altres països. Demanen la presó permanent revisable per a les persones que cometin agressió sexual. A més sol·liciten que es pugui educar als menors sense ideologies de gènere, ja que segons VOX aquestes adoctrinen als infants. I finalitzen reivindicant que el fet de negar-se a participar en la vaga del 8 de Març és una mostra de la seva independència i de la llibertat de la que gaudeix la dona a Espanya.

En resum podem dir que el tema principal és que les dones de VOX no s'uneixen a la vaga del 8 de Març ja que no creuen que existeixi cap discriminació i que el feminisme i la ideologia de gènere adoctrinen. A més reivindiquen que la normativa legal ha de canviar per a protegir a tothom per igual.

En els tres discursos, podem apreciar que hi ha una clara diferenciació entre "ells" i "nosaltres". VOX desenvolupa un discurs on marca detalladament qui són els enemics del partit i per tant qui

són vistos des d'una perspectiva negativa per a tots aquells que hi formen part. Aquesta clara intenció de crear un enemic, ja sigui a nivell intern i/o extern, veiem que és una clara característica de la nova dreta radical, la qual elabora un discurs fatalista, per posicionar-se com a defensors de la nació.

La figura del “nosaltres” en la que s'inclou VOX, està formada per Espanya la qual és personificada amb els partidaris de VOX i tots aquells que comparteixen els valors del partit, fins a arribar al punt de definir el mateix partit com una eina al servei de la nació. Veiem per tant que s'identifica amb la gent humil, amb els col·lectius treballadors de la societat, als quals intenten demostrar que VOX vol retornar la nació al poble, elaborant una teoria que aquesta ha estat segrestada o arravatada per les elits. Aquesta idea d'Espanya, és exposada des d'una narrativa èpica amb la intenció d'aproximar al votant amb els valors que el partit vol transmetre, així com endinsar-los dins d'una espècie d'enfrontament seguint amb la idea del “nosaltres” contra “ells”.

Veiem que dins d'aquest “nosaltres” està representada la sobirania nacional, a més que Abascal, inclou a tots aquells que defensen postures pròpies a les del seu partit, com Mateo Salvini o Viktor Orbán, els quals mantenen una postura similar a la de VOX respecte a la immigració. Aquestes postures contràries a la immigració, mostren una vegada més el caràcter d'extrema dreta de VOX, el qual veiem de manera implícita en els discursos analitzats. Aquesta visió del “nosaltres” també es veu representada en el discurs contra la vaga feminista, la qual qualifica de “supremacista” i enemic de la nació. En el tercer discurs veiem com Monasterio prioritzarà en desqualificar la vaga del 8 de Març, més que aportar un model de feminisme defensat pel partit.

Veiem, principalment en els dos discursos d'Abascal, que els partits polítics, són uns dels principals objectius de VOX, els quals nodririen el grup de l'“ells”. PSOE i UP són vistos com a comunistes i progress, els quals volen destruir la nació, per altra banda el PP i Cs són definits com a covards que no s'atreveixen a defensar Espanya com aquesta es mereix. Tots els partits i representants polítics són definits com inútils, covards i traïdors, els quals no defensen els interessos del poble, sinó els propis seus.

Faran ús de manera generalitzada d'insults i desqualificacions tant a personalitats individuals com a col·lectius. A la vegada veiem també que s'apropriaran dels insults cap al seu partit, com el terme “facha”, el qual veiem que mencionen en diverses ocasions, com una mostra d'orgull.

Seguin amb el grup d'ells, la Unió Europea serà un dels principals rivals externs a batre. Els veuen com grups d'oligarques que volen destruir la identitat europea i no respecten la sobirania dels països membres. A més els acusen d'ajudar a altres enemics de la nació com els polítics catalans independentistes o haver promogut lleis que han afavorit a presos bascs relacionats amb el

conflicte amb E.T.A. A més veiem que en aquestes reclamacions, les quals es centren en pressionar als organismes judicials perquè duguin a terme accions que ells defensen, estan ignorant totalment la divisió de poders, fet que ens mostra la tendència autoritària que presenta VOX.

A més d'aquest fet VOX acusa els polítics dels següents crims contra la nació, de permetre una invasió migratòria que ataca els drets dels espanyols; la traïció de Catalunya, la qual ataca la unitat nacional; l'intent de venjança amb la Llei de Memòria Històrica que ataca la llibertat d'expressió i pretén dividir als espanyols; els entrebancs burocràtics i les abusives càrregues fiscals que impedeixen que el poble pugui progressar; i la inseguretat degut a l'arribada d'immigrants i a la tolerància de la delinqüència. Aquestes acusacions, les veiem ben reflectides en el primer discurs d'Abascal, el qual utilitza per reforçar aquest discurs bel·licista en el que VOX és vist com l'heroi romàntic que ve a destruir a tots els enemics de la nació. Aquests enemics seran culpables de tots els crims esmentats, contra el poble espanyol, el qual viu sota la coacció d'aquests.

Destaca molt l'atac vers la immigració, característica principal dins de la nova dreta radical, i un dels màxims exemple de nativisme del partit. Ho veiem molt ben reflectit en el segon discurs, el qual es basa en atacar l'arribada d'immigrants i en criminalitzar-la. Defineix aquesta immigració com un atac a la sobirania i arriba a dir que hi ha un maquinària progressista a nivell internacional per defensar-la i fomentar-la. A més aprofita per culpabilitzar a la immigració d'altres problemàtiques socials com la inseguretat o la convivència, arribant a defensar que aquesta immigració promou la infiltració del terrorisme i la substitució de la llei nacional, per altres normes culturals, les quals volen imposar-se a les societats occidentals. Veiem un cop més com VOX relaciona l'islam amb el terrorisme, un clar exemple de l'islamofòbia que caracteritza al partit.

A més acusa el feminisme de blanquejar agressions sexuals comeses per immigrants i d'amagar el masclisme que es viu en altres països o cultures del planeta. També acusa els immigrants de ser intolerants per raons de gènere, orientació o identitat sexual, acusant aquests de ser protagonistes dels episodis homòfobs o de discriminació que es pateixen en la nostra societat. Veiem per tant un altre intent de demonitzar la immigració, acusant-la de dur a terme actituds que ells mateixos no tan sols no condemnen sinó que en alguns casos promouen.

Tot i que en els diferents discursos realitzin aquestes afirmacions, en cap d'aquests poden aportar cap dada que ho corrobori o que pugui donar suport a aquestes afirmacions. Fins i tot veiem que els termes que utilitzen actualment com "invasió" o "onada" per definir l'arribada d'immigrants, seria incorrecte, ja que en l'actualitat l'arribada d'immigrants és molt menor que anys enrere,

quan els conflictes al Pròxim Orient van obligar a milers de famílies a fugir de la violència. Per altra banda, VOX aglutina al mateix sac tant immigrants com refugiats, sense diferenciar el motiu de la seva migració, simplement caracteritzant-los pel seu origen, principalment àrab. Veiem que Abascal en el segon discurs analitzat, intenta evitar que se'ls tracti de islamòfobs i xenòfobs, dedicant unes paraules a dir que donen la benvinguda o el respecte a tots aquells immigrants que venen amb la idea de treballar.

Destaca també la idea de VOX que l'arribada d'immigrants produeix un augment del terrorisme en els països occidentals. El que no analitza VOX en aquest discurs és que aquest terrorisme o aquesta violència en moltes ocasions és fruit de grups d'ultra dreta els quals embravits per discursos com els que estem analitzant, realitzen accions violentes contra col·lectius migrats per raons de xenofòbia i odi.

Veiem per tant un cop més que l'estigmatització que es fa a VOX dels moviments migratoris, independentment del motiu d'aquests i sense voler aportar una solució al mateix, és una clara característica dels partits de nova dreta radical.

Seguint amb la temàtica migratòria, veiem que VOX culpabilitza a la migració, principalment en els discursos d'Abascal, dels problemes econòmics de la gent del poble. VOX reafirma el seu lema "España, lo primero", acusant la classe política d'invertir capital públic en el benestar dels immigrants, i deixant desatessa a la població autòctona. Aquesta idea és exemplificada amb la figura dels Menors Estrangers no Acompanyats, els quals són mostrats com una lacra social per VOX, ja que l'estat s'ha de fer càrrec i aquests segons Abascal acabaran sent un problema d'inseguretat, subvencionat pel mateix estat. Per altra banda els compara amb les vídues, les quals diu que estan desateses i desprotegides per part de l'Estat. Amb aquesta comparativa tornem a veure la dicotomia del nosaltres contra l'ells.

VOX també planteja la relació entre immigració i agressions, amb les paraules literals d'Abascal el qual diu "que nuestras abuelas puedan caminar por la calles sin que un delincuente, normalmente un extranjero, la tire para quitarle el bolso". En aquest fragment veiem com Abascal intentà sensibilitzar a la població, ja que utilitza un exemple que causa empatia al tractar-se de gent gran la qual es troba en una situació més vulnerable o indefensa, davant d'un atac per a sostreure'ls-hi objectes. El que Abascal intenta és dirigir la ràbia de la població, front una situació com l'esmentada, cap als estrangers, intentant intuir que són aquests els únics que comenten aquesta tipologia delictiva. És per evitar aquestes situacions, pel que Abascal justifica la necessitat d'endurir i reforçar el control de les fronteres i d'aquesta manera evitar l'entrada d'immigrants a Espanya.

Veiem que en els tres discursos, hi ha dos col·lectius, els quals són relacionats en les paraules del partit ultradretà, el moviment feminista i el col·lectiu LGTBI. Un dels exemples més clars el veiem en el tercer discurs, el realitzat per Monasterio, el qual té la finalitat de mostrar la seva contrarietat a aquesta ideologia. També veiem com Abascal, cataloga aquests moviments i les seves propostes com “lleis totalitàries de la ideologia de gènere, que oprimeixen a la població”. Veiem que els atacs cap aquests dos moviments, ha estat un pilar fonamental en la trajectòria de VOX. Aquests atacs han consistit a analitzar les obres i les característiques dels dos moviments, menysprear-les i denigrar-les com un atac a la població espanyola.

Tant el feminisme com el col·lectiu LGTBI, pretenen donar visibilitat a la discriminació que pateixen, VOX nega l'existència de la mateixa i creu innecessàries totes les iniciatives que proposen a l'estat, per tal d'arribar a aconseguir els objectius proposats per aquests col·lectius. Veiem També que Monasterio en el seu discurs, parla de l'empoderament com una submissió als col·lectius esmentats, la qual ells neguen en nom de la llibertat individual, ja que diuen que aquesta col·lectivització és forçada i obligada. Monasterio qualifica al feminisme de sectari, i de sotmetre a les dones per impedir la seva llibertat, arribant a defensar que el feminisme és el causant de l'opressió contra les dones. Veiem que VOX intenta mostrar els col·lectius feministes i LGTBI com els enemics de les persones que diuen defensar, intentant justificar els seus atacs contra aquests i desprestigiar la tasca que realitzen aquests moviments.

VOX es posiciona clarament en contra de la Llei de Violència de Gènere i de la Llei Orgànica d'interrupció voluntària de l'embaràs, i critica directament les quotes de gènere en els espais laborals. Abascal defensa que amb la Llei de Violència de Gènere es criminalitza als homes i defensa la necessitat d'una igualtat penal, ja que diu que qualsevol altra opció seria injusta. És en aquesta paritat on VOX es mostra en contra de la interrupció de l'embaràs, ja que defensa la necessitat d'una normativa legal que defensi el més feble, sigui home o dona, i també parla dels menors incloent als no nats. És per això que VOX es posiciona com a favor de la vida i defensor d'aquesta. Veiem que Abascal presenta un discurs negacionista, vers la violència de gènere i arriba a atacar-la dient que l'únic que genera són denúncies falses que perjudiquen persones innocents.

Seguint amb el discurs discriminatori per part dels col·lectius esmentats, VOX mostra la preocupació vers l'educació. Proposa l'existència d'una eina on els progenitors dels menors poguessin arribar a evitar que aquests fossin educats en algunes matèries les quals Abascal, categoritza de no adequades. Aquests temes principalment serien relacionats amb la ideologia de gènere i les propostes LGTBI. Aquesta proposta d'eliminació de temari, el basen en la idea que són ideologies totalitàries i anti-científiques, i s'emparen en la Constitució dient que aquesta

expressa la llibertat dels tutors a educar els seus fills. Sabem que VOX ja ha dut a terme altres propostes de mesures contra els col·lectius esmentats, veiem per tant que les dones com les persones LGTBI, formarien part del grup de l'ells, al qual Abascal nomena com un enemic a vèncer.

Veiem que en les paraules de Monasterio, VOX nega l'existència de la violència masclista, però no aporta en cap moment dades o mostres que puguin recolzar les seves paraules. Totes les propostes i idees que planteja VOX en aquesta temàtica són fruit de la seva pròpia invenció, ja que mai han pogut aportar cap “prova” o dada que pugui donar a entendre que el que diuen és cert. A més veiem que ataca constantment al moviment feminista, però en el discurs de Monasterio, nomena algunes de les dones representants d'aquest moviment més conegudes de l'estat espanyol. Aquest fet no és casual, ja que VOX pretén visibilitzar que la societat masclista o patriarcal no existeix, i que tots els problemes i conflictes que poguessin haver existit, han estat superats en el passat gràcies a l'existència d'aquestes figures.

ÉS VOX UN PARTIT D'EXTREMA DRETA?

Durant aquest treball hem pogut veure diverses característiques de la Nova dreta radical en diferents moments, llocs i estils. Com hem pogut apreciar hi ha una gran varietat de partits i grups que comparteixen característiques que els defineixen com grups d'ultra dreta. En aquest apartat veurem de manera més concreta el motiu pel qual, VOX pot ser anomenat un partit d'ultra dreta i concretament el representant espanyol de la Nova dreta radical actualment.

Una de les característiques que veiem de manera més clara és l'ús del populisme com a metodologia discursiva. Veiem per tant que VOX diferenciarà entre els enemics i als que representa. Els enemics seran les elits les quals seran catalogades com l'establishment. En aquest grup hi trobem la resta de formacions polítiques, les quals són presentades com els responsables de la situació del poble, el qual està compost per la “España Viva”. A part dels polítics nacionals també engloba en aquest grup els representants de la Unió Europea, la qual és vista com un organisme supranacional que ataca la sobirania popular. A part d'aquests dos grups també inclouran aquelles als immigrants, les dones i el col·lectiu LGYBI, ja que defensen que els polítics governen exclusivament en favor d'aquests grups. Per altra banda tenim al poble, el qual està compost pel propi partit i tots aquells que simpatitzen amb aquests, la “España Viva”. Aquest poble serà guiat per Abascal, el qual es presenta davant la gen com un guia per a Espanya, com podem veure en el seu primer discurs.

Veiem per tant que el discurs populista està present en les aparicions públiques de VOX de manera constant.

A part d'aquesta clara característica, veiem que VOX complirà altres aspectes dels quals hem parlat durant aquest treball. Veiem que el partit realitza referències constants a un passat mític, a més de com ja hem vist la presència d'un líder carismàtic, el propi Abascal. Veiem que VOX elogia un passat gloriós de temps millors, manté i promou el culte a la tradició, rebutja la diversitat i defensa uns marcats rols de gènere.

A nivell discursiu fa ús d'un llenguatge bèl·lic i emocional. Constantment veiem el desig entorn als grans ideals per unir al poble i en contra de les minories, fan al·lusió a alliberar el poble de les èlits de manera constant i motiven públicament a grups de població a actuar en contra d'aquestes.

Volen establir de manera uniforme la ideologia que ells defensen per tant mantenen un pensament propi d'una nació dominant, no accepten la diversitat en l'educació, ataquen directament als estudis de gènere i el feminisme i defensen els valors tradicionals de les zones rurals.

Actuen de manera que generen un trencament i volen atemorir aquells que no es troben en el seu bàndol, amb la defensa d'un nacionalisme extrem, atacant i posicionant-se en contra de les minories amb la dicotomia del ells contra nosaltres, creien que el ells esta atacant la sobirania i per això avantposant el nosaltres per davant de les minories fent ús de victimisme per fer créixer aquesta desigualtat.

A més d'aquestes característiques, veiem que VOX és un partit amb clares tendències autoritàries. Aquestes tot i trobar-se dins dels límits democràtics, segueixen una dinàmica pròpia dels partits d'ultra dreta.

Veiem que VOX és un partit que manté una dèbil acceptació de les normes democràtiques, en diverses ocasions ha suggerit adoptar mesures antidemocràtiques com prohibir drets civils bàsics com el mateix dret a la vida de les persones immigrants, característica que sumem amb el Nativisme que defineix al partit. Aquest menyspreu a les normes democràtiques el veiem també amb la proposta de prohibir les mesquites, atemptant contra el dret a la llibertat de culte.

VOX també planteja la prohibició de les organitzacions feministes, simplement per ser contràries a la seva ideologia. També pretén acabar amb l'autonomia de Catalunya i il·legalitzar els partits que defensin nacionalismes que no siguin l'espanyol o que estigui en contra de la unitat territorial de la nació.

Un altre exemple clar d'aquest fet és la constant negativa de VOX a acceptar el resultat de les eleccions de 2019 on PSOE i UP formen la coalició de govern. Constantment neguen la legitimitat del Govern dient que aquest pretén trencar amb la convivència de la nació.

Constantment manté una negació de la legitimitat dels adversaris polítics. Abascal descriu com a subversius als seus rivals polítics, acusant-los de ser els culpables de la situació d'Espanya i de voler destruir-la. Veiem que els acusa de ser culpables de l'entrada d'immigrants i de la islamització d'Espanya, idees amb una connotació clarament racista.

VOX fa ús d'un discurs basat en el victimisme constant, amb l'objectiu de desprestigiar a qui considera els seus rivals i a qui acusa de ser la causa de tots els mals de la nació. El nosaltres representa a la víctima i el ells al culpable.

Veiem també una tolerància o un foment de la violència, degut als seus llaços amb el Consell Nacional de Resistència de Iran, antiga organització armada o per la militància en grups feixistes d'alguns dels seus membres. Veiem que alguns membres del partit han estat condemnats per agressions relacionades amb grups feixistes i han mostrat suport a partits obertament feixistes, com per exemple Javier Ortega Smith amb els seus articles en suport a la dictadura feixista espanyola i a la Falange.

En aquesta mateixa línia el partit d'Abascal es nega a condemnar fets de la Guerra Civil espanyola o de la dictadura Franquista. VOX en aquest aspecte apostarà per l'oblit i no per la reparació, proposant la derogació de la Llei de Memòria històrica.

Com podem veure VOX compleix amb bona part de les característiques que hem desenvolupat durant el llarg del treball, i aquests fets els podem apreciar en els tres discursos analitzats en el mateix. Tot i que aquestes característiques s'han d'adaptar a la situació concreta, són comparable si assimilables a bona part de la Nova dreta radical que veiem actualment.

CONCLUSIONS

En el present treball ens havíem proposat entendre que és la Nova dreta radical i ubicar les organitzacions d'extrema dreta que hi formarien part en la nostra actualitat política. Com hem pogut veure durant el present treball, la Nova dreta radical està present en el nostre panorama polític i cada vegada obté més suport per part de la població.

Com hem pogut analitzar aquests partits presenten un seguit de característiques comunes, les quals es poden classificar de manera general en Nativisme, l'Autoritarisme i la presència de Populisme. Com hem vist aquestes característiques són constants en tots els partits de la Nova dreta radical occidental i són a partir dels quals es fomenta la ideologia d'aquests. En altres apartats hem comentat altres característiques que mantenen la gran majoria de partits d'aquesta família ideològica, els quals no són sempre tan homogenis o principals.

Hem vist també que el discurs imperant dins de la família de partits, es basa principalment a marcar una diferenciació amb tot aquell que no forma part o no pot englobar-se en la ideologia del partit. Tanmateix aquestes formacions polítiques s'autodenominen com a víctimes, d'aquells que cataloguen com els seus enemics. Veiem que per a executar aquesta tasca elaboren un discurs on caracteritzen a tots aquells que no formen part de la ideologia del partit en "l'Els", on aglutinen, tant minories, com altres partits i organitzacions que no s'adapten al discurs ultradretà.

Aquests col·lectius els quals han esdevingut la diana de l'odi i la discriminació, dels nous partits d'extrema dreta serien principalment les dones, les persones LGTBI i els immigrants.

Les dones són vistes, a través de la ideologia de gènere, són vistes com una amenaça per la vida a causa de les seves reivindicacions sobre poder decidir en el seu propi cos o en demanar més protecció a l'estat; mesures que són vistes per la Nova dreta radical com una manera d'enriquir-se a través de causes inexistents. Aquestes ideologies de gènere són atacades definint-les com un mètode d'adoctrinament que discrimina als homes i els fa vulnerables, tergiversant la realitat i defensant la perpetuació dels rols de gènere.

El col·lectiu LGTBI és acusat d'intentar aplicar una ideologia totalitària i anticientífica, ja que la Nova dreta radical nega la diversitat sexual. Són presentats de manera denigrant i se'ls qualifica de secta que intenta controlar la societat mitjançant l'adoctrinament.

El col·lectiu més atacat de manera general per aquesta família de partits seran els immigrants, que de forma generalitzada seran els principals enemics i els culpables de totes les desgràcies que succeeixen a occident.

Com hem anat veiem el creixement de la immigració i la multiculturalitat que ha generat aquest fet, ha estat un dels principals arguments d'aquests partits i una de les causes de l'augment del seu suport per part de la població. Els immigrants són representats com una amenaça per la sobirania, l'economia i la societat en general. Aquests partits plantegen la hipòtesi que s'estaria produint una invasió estrangera la qual desencadenaria la barbàrie en les societats europees i que és necessari combatre-la.

Ja en l'apartat pràctic d'aquest, hem analitzat el màxim exponent de la Nova dreta radical i la seva metodologia discursiva. Amb els tres discursos de VOX analitzats, ens hem pogut fer una idea més clara de com es blanqueja i es promoció en la ideologia definida al llarg d'aquest treball.

Com hem vist els seus discursos compleixen amb les característiques generals. Veiem l'ús del populisme, quan es nomenen les tres figures principals que el conformen l'elit, el poble i l'heroi salvador, en aquest cas Abascal i VOX. També hem vist que és un partit amb tendències a l'autoritarisme, ja que tot i no proposar de manera oberta una solució dictatorial sí que proposa un enduriment de les restriccions i del control de la societat. El Nativisme, com ja hem vist està present en tot moment en el rebuig a les minories per part del partit.

Després d'haver realitzat aquest petit repàs a la ultradreta actual, havent deixat un gran nombre de partits i organitzacions sense tractar o estudiar, veiem que aquesta ideologia està en auge actualment, sent capaç d'adaptar-se als nous temps per tornar a tenir poder i influència en la societat.

És degut a aquest auge, que resulta necessari realitzar constantment estudis per comprendre i entendre millor el funcionament i les intencions d'aquests partits, com s'està fent fins al moment, entenent aquesta producció acadèmica com una lluita contra les ideologies excloents.

La formació constant i l'educació en valors, poden ser la base d'una societat conscient dels perills que suposaria la institucionalització de les mesures proposades per partits com VOX i del seu discurs discriminatori. És per això que és necessari una anàlisi crítica que ajudi a desemmascarar aquestes ideologies basades en l'odi i evitar que arribin a impregnar els centres formatius, evitant que aquesta ideologia s'estengui.

Com ja vam veure en el passat, els discursos feixistes van ser ben rebuts per grans grups de població en moments concrets, fet que es pot tornar a repetir en qualsevol moment i més en situacions de precarietat. És per això que l'educació ha d'esdevenir la millor eina per evitar que aquest fet torni a passar.

BIBLIOGRAFIA

Acha, B., (2017) “La relación de la crisis económica con el ascenso de los partidos de extrema derecha: el caso de las elecciones europeas de 2014” en *Imguruak Revista vasca de sociología y ciencia política*. Núm. 63, pp. 1-18.

Anton, J., Álvarez, G. I Pérez PA., (2015) “Medios de comunicación y populismo punitivo en España: Estado de la cuestión” en *Revista Crítica Penal y Poder*. Núm. 9, pp. 32-61.

Arabi, H., (2020) “El discurso xenófobo en el ámbito político y su impacto social” en *Entramado*. Vol. 16, Núm. 1, pp. 166-175.

Arru, A. , (2013) “La instrumentalización de la religión en el discurso de los partidos europeos de derecha radical populista. El caso de la Lega Nord” en *Construir a paz. Visoes interdisciplinaris e internacionais sobre conhecimentos e practicas*. Pp. 605-612.

Barraycoa, J., (2016) “El populismo en la Europa contemporánea”, en *Verbo*. Núm. 549-550, pp. 831-851.

Climent, V. I Montaner, M., (2020) “Los partidos populistes de extrema derecha en España: Un análisis sociológico comparado” en *Izquierdas*. Vol 49, pp. 910-931.

De la Riva, J., (1937) *Origen, desarrollo e influencia del fascismo*, Lima, pp. 1-19.

Duñaiturria, G., (2017) *Análisis de las causas de la irrelevancia de la derecha radical populista en España (1978-2015). Una excepción en un contexto político europeo*. Tesis Doctoral. Madrid, Universidad Camilo José Cela, Facultad de derecho y economía.

Ferreira, C., (2019) “Vox como representante de la derecha radical en España: un estudio sobre su ideología” en *Revista Española de Ciencia Política*. Vol 51, pp. 73-98.

García, O. (2018) “Presencia del neofascismo en las democracias europeas contemporáneas” en *Revista española de investigaciones sociológicas*. Núm. 162, pp. 3-20.

García, O. (2017) “Los partidos neonazis en Europa: ¿un legado olvidado?” en *Revista de relaciones Internacionales de la UNAM*. Núm. 128, pp. 73-104.

George-Betz, H., (2017) *El nativismo y el éxito de la movilización populista*, University of Zurich, pp. 169-188.

Gómez, M. (2009) “Las elecciones europeas de 2009 y el espectro de la extrema derecha” en *Europa-ARI (Real Instituto el Cano)*. Núm. 101.

Hernández, A., (2012) *La irrupción de la nueva extrema derecha en España: Un análisis de la trayectoria, estrategia política y base electoral de Plataforma per Catalunya*. Tesis Doctoral. Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, Institut de Govern i polítiques públiques.

Hernandez, A i Anton, J., (2016) “ El crecimiento electoral de la derecha radical populista en Europa: parámetros ideológicos y motivaciones sociales” en Política y Sociedad. Vol. 53, Núm. 1, pp. 17-28.

Hernandez, A., (2013) “ El salto a la nueva extrema derecha: una aproximación a los votantes de Plataforma per Catalunya” en Política y Sociedad. Vol. 50, Núm. 2, pp. 601-627.

Hernandez, A., (2011) “El largo ciclo electoral de Plataforma per Catalunya: del ámbito local a la implantación nacional (2003-2011)” en Working papers. Núm. 300, pp. 3- 35.

Hernandez, A., (2011) “¿La hora del populismo? Elementos para comprender el éxito electoral de Plataforma per Catalunya” en Revista de Estudios Políticos (nueva época). Núm. 153, pp. 47-74.

Hernandez, A., (2011) “La derecha radical populista en Europa: discurso, electorado y explicaciones”, Ed. Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 141-160.

Lerín, D., (2019) “ La Nueva derecha radical como reto a la gobernanza y a la calidad de la democràcia” en Cuadernos de Gobierno y Administración Pública. Vol. 6, pp. 93-116.

Lopez, A. (2017) “España 2000, ¿La emergencia de una nueva derecha radical populista? en Nomadas, Revista crítica de Ciencias Sociales y Jurídicas. Núm. 51.

Löwy, M. I Sitel, F. (2016) “El Frente Nacional desde una perspectiva europea” en Viento sur. Núm. 149, pp. 21-37.

Mandel, E., (1988) El Fascismo, Ed. Akal, pp. 1-72.

Ortiz, P.; Ruiz, AM. i Gonzalez, MT, (2019) Derecha radical en España: Análisis metateórico y caracterización ideològica, Universidad Pablo de Olavide.

Rubio, V., (2019) Vox: ¿Una nueva extrema derecha en España? en Rosa de Luxemburg Stiftung.

Sumba, M. (2020) Análisis comunicativo y discursivo de la extrema derecha en España: el caso de VOX. Trabajo de final de Grado. Facultad de Comunicación y Documentació. Universidad de Murcia.

Viñas, C., (2013) “De l’extrema dreta al nacional-populisme: Una síntesi històrica (1931-2013)”, en Revista de la càtedra sobre diversitat social de la universitat Pompeu Fabra. Núm. 4, pp. 42-59.

Waisbord, S., Vox Populista. Medios, periodisme, democràcia, 2014, Ed. GESIDA.

ANNEXOS

Annex 1

Discurs 1. Santiago Abascal a Vistalegre el 7 d'octubre de 2018. Discurso de Santiago Abascal en Vistalegre el 7 de octubre de 2018. Link: https://www.youtube.com/watch?v=t_ClfZ5amIE.

Muchísimas gracias. La España viva ha despertado. Gracias a Dios. Quiero deciros algo, a pesar de estos aplausos y de este cariño que nos mostráis. No estáis aquí por un partido, ni estáis aquí por unes persones. No estáis aquí tras Javier Ortega, tras Rocío Monasterio, tras Santiago Abascal, ni tan siquiera tras José Antonio Ortega Lara, aunque de alguna manera todos estamos detrás de él. Estáis aquí por España. Estáis aquí para defender vuestra patria, para defender vuestra libertad, estáis aquí para defender la herencia que os han dado vuestros padres y estáis aquí para defender el futuro y la prosperidad de vuestros hijos. Porque VOX es solo un instrumento al Servicio de España. Por eso, voy a empezar diciéndoos lo más importante que hoy os quería decir: no hemos venido a ganar en España, hemos venido para que España gane con nosotros.

La España viva ha conquistado Vistalegre y lo ha hecho de una manera. Muchas gracias. La España viva ha conquistado esta plaza y lo ha hecho de una manera rotunda y de una manera incontestable. Miles de personas se han quedado a las puertas de Vistalegre, porque la España viva quería ser inequívoca y quería demostrar que es mucho más fuerte que aquellos que quieren ver a España muerta. VOX está, y lo sabéis bien, muy solo entre los partidos. Mejor solo que mal acompañado, pero está cada vez más acompañado por los españoles. Hemos desbordado, habéis desbordado este coso y desbordaremos las urnas cuando a España le vuelvan a dar la voz que se le ha arrebatado.

El despertar de esta España viva es ya un hecho incontestable. Miles de personas se alistan en el proyecto de VOX todos los meses, miles de personas, miles de españoles abarrotan las plazas y teatros convocados por VOX en toda la geografía nacional. Y ya ninguna empresa de encuestas se atreve a ocultar la evidencia, que Vox tendrá muy pronto representación para que la voz de la España viva exista en todos los parlamentos. Una nación no despierta de su letargo por casualidad, España no se levanta de vez en cuando al azar. Una nación reacciona y despierta cuando tiene inercia histórica, cuando tiene sangre en las venas y cuando la molestan como están molestando a España.

Y en esta hora de los cobardes y de los traidores, son demasiados los ultrajes, las vejaciones que recibe nuestra patria por parte de aquellos que la consideraban moribunda o acabada. Desprecian a España y a su capacidad de reacción y por eso tenemos un gobierno cómplice de la invasión

migratoria, por eso tenemos un gobierno que cabalga sobre la traición en Cataluña, por eso tenemos un gobierno que continúa con el revanchismo histórico y por eso tenemos un gobierno que continúa con el lento suicidio del estado de las autonomías, porque no aman a España. Ese es el gobierno, ese es el gobierno de la España muerta, pero la España viva tiene su genio, tiene su pueblo y tiene a su rey. Y hoy España tiene también a VOX.

Yo os voy a decir por qué hemos llegado hasta aquí y por qué vosotros habéis venido hasta aquí. Porque VOX representa la valentía y la claridad que gusta y que caracteriza a los españoles y porque VOX representa la perseverancia que ha caracterizado a una nación como la española. La perseverancia porque VOX está aquí rodeada de españoles, y de muchos otros que querían estar, porque ha perseverado y porque ha superado una travesía en el desierto cuando decían que no teníamos nada que hacer, que éramos cuatro gatos que cabíamos en un taxi. Yo quiero hoy a ver un reconocimiento a quien fue nuestro secretaria general en aquel momento de la travesía en el desierto: Iván Espinosa de los Moneros.

Pero vamos a hablar un poco menos de nosotros y vamos a hablar de la izquierda. Me dan igual progres o comunistas. Que difícil se lo vais a poner. Porque lo tenían muy fácil hasta ahora. Se sacaban un sambenito de la chistera y ya tenían a la derecha cobarde gimoteando en una esquina o a la veleta naranja cambiando de opinión al menor viento de crítica. La superioridad moral que ha impuesto la dictadura de la corrección política dominada por los progres, qué opresiva era, qué fácil lo tenían para silenciarnos.

Ayer preparaba estas palabras y después leía a Hermann Tersch, y decía vaya coincidencia, voy a decir casi lo mismo que él decía en su artículo: Que amáis a vuestra patria, fachas; Que queréis a España, fachas; Que queréis defender las fronteras de España, las paredes de vuestro hogar, xenófobos y fachas; Que os parece que la inmigración debe controlarse de alguna manera, racista y facha; Que os gustan las tradiciones, las fiestas populares y las procesiones de España y de su mundo rural, retrógrados y fachas; Que os molestan los impuestos abusivos que os arrebatan la mitad de vuestro salario y la modesta herencia de vuestros padres en forma de una propiedad, de una casita; insolidarios, aunque seáis mileuristas y fachas; Que os fastidia que vuestros impuestos paguen 17 parlamentos y a miles de políticos inútiles y traidores, centralistas madrileños aunque seáis de La Coruña, de Lérida o vascos como yo, y muy fachas por cierto; Que rechazáis la ley de Memoria Histórica que ataca la libertad de expresión, la libertad de conciencia y la libertad de cátedra, franquistas y fachas; Que no admitís que se criminalice a la mitad de la población por su sexo con las leyes totalitarias de la ideología de género, machistas y fachas; Daba igual lo que pensaseis, los progres y los comunistas, y una parte también de esa derecha cobarde, tenían un insulto, un sambenito preparado para lanzaros, casi siempre el mismo, fachas y mil veces fachas.

Con VOX esto se ha acabado, con vosotros esto se ha terminado, porque los sambenitos y los insultos de pablo Iglesias, de Pedro Sanchez y de Quim Torra, nos los ponemos como medallas en el pecho. Los progres no contaban con este miura de VOX al que hoy se ha soltado en Vistalegre. No hemos venido aquí a gustarles a ellos, hemos venido aquí a representar a la España Viva, a representaros a todos vosotros. Y menos aún hemos venido a pedir permiso, a pedir perdón, o a justificarnos. Hemos venido a señalar a los culpables de la división, del enfrentamiento y de la ruina de España, Y combatirles.

Voy a hablar de un amigo vuestro. Dice el comunista confeso Pablo “mezquitas” que VOX es fascismo, dice que VOX es fascismo. Llámalo como quieras, Pablo. VOX es la España grande, la España decente, la España libre ante la que ni podéis, ni podréis. Porque no podéis estigmatizar todo lo que amamos, todo lo que sentimos y todo lo que pensamos, nuestros sentimientos y convicciones más profundas, el sentido común y las cosas normales que nos han enseñado nuestros padres. No podréis lograr nunca que sintamos vergüenza por aquello que merece sólo orgullo.

La derechita cobarde y la veleta naranja seguirán actuando como conejos asustados o como boxeadores sonados. Dios quiera que no, pero eso es lo que algunos prevemos. Nosotros mientras tanto, nos comportaremos como siempre lo han hecho los españoles a lo largo de su historia, como nos enseñaron nuestros padres y nuestras abuelas: con valor, con dignidad, con decoro y con honor. Es decir, nos comportaremos sin miedo. Y digo esto del miedo porque a partir de hoy tenéis que prepararos porque os van a culpabilizar, porque van a tratar de que cale el miedo, unos y otros. Unos van a decir que viene la ultraderecha y los otros también caerán en la tentación, algunos moderaditos, de decir que viene la ultraderecha. Pero fundamentalmente os van a decir que vais a ser los culpables de que llegue la izquierda. Es decir, los mismos que os traicionaron, los mismos que incumplieron todo lo que habían prometido al electorado, los mismos que dejaron que gobernara la izquierda. Es decir, los mismos que os traicionaron, los mismos que incumplieron todo lo que habían prometido al electorado, los mismos que dejaron que gobernara la izquierda, los mismos que no quitaron una sola de las leyes de la izquierda, los mismos que no combatieron por España en Cataluña ahora os dicen que sois los culpables de que llegue la izquierda y de que el separatismo está encaramado. Comportaos sin miedo.

La derechita cobarde y la veleta naranja seguirán actuando como conejos asustados o como boxeadores sonados. Dios quiera que no, pero eso es lo que algunos prevemos. Nosotros mientras tanto, nos comportaremos como siempre lo han hecho los españoles a lo largo de su historia, como nos enseñaron nuestros padres y nuestras abuelas: con valor, con dignidad, con decoro y con honor. Es decir, nos comportaremos sin miedo. Y digo esto del miedo porque a partir de hoy

tenéis que prepararos porque os van a culpabilizar, porque van a tratar de que cale el miedo, unos y otros. Unos van a decir que viene la ultraderecha y los otros también caerán en la tentación, algunos moderaditos, de decir que viene la ultraderecha. Pero fundamentalmente os van a decir que vais a ser los culpables de que llegue la izquierda. Es decir, los mismos que os traicionaron, los mismos que incumplieron todo lo que habían prometido al electorado, los mismos que dejaron que gobernara la izquierda. Es decir, los mismos que os traicionaron, los mismos que incumplieron todo lo que habían prometido al electorado, los mismos que dejaron que gobernara la izquierda, los mismos que no quitaron una sola de las leyes de la izquierda, los mismos que no combatieron por España en Cataluña ahora os dicen que sois los culpables de que llegue la izquierda y de que el separatismo está encaramado. Comportaos sin miedo.

Yo recuerdo hoy a mi padre y a las personas que padecieron la persecución del terrorismo como él, como mi abuelo, como tantos miles de españoles. Yo recuerdo cómo mi padre en los peores momentos nunca me ha transmitió miedo. A nadie de nuestra familia. En los peores instantes, cuando sabíamos que podían asesinaros al día siguiente, cuando acabábamos de velar a un compañero, cuando acababan de asesinar a alguno de nuestros servidores públicos, nunca me transmitió el miedo. Y decía que había mucha gente muerta en vida y yo sé por qué no me transmitió el miedo. No nos transmitió el miedo porque nos quería. Y estos políticos que os piden el voto, ¿creéis que os quieren? Pues eso.

Por muy dantesco que hayamos pintado el panorama nacional, VOX tiene una esperanza sincera en ese España viva, esa España viva que madruga, esa España viva que abre los colegios, que atiende en los hospitales, que levanta la persiana al alba. Esa España viva que no arría nuestra bandera nacional en los pueblos más hostiles de Cataluña y todavía adorna sus balcones a pesar de haber sido abandonado por el Estado. Esa España viva de los abuelos que cuidan a sus nietos y que con su pensión dignísima y, a veces, injusta, ayudan a sus hijos y a los hijos de sus hijos. Esa España viva de nuestros guardias civiles y policías nacionales que con total abnegación defienden nuestras fronteras a pesar de que el gobierno les ha retirado los medios materiales y jurídicos para poder defenderla. Y a pesar de que el gobierno anima a otros a que pasen por encima de ellos.

Esa España que vive en Alemania o en Londres, o lejos de nuestra patria porque los políticos han acabado con sus oportunidades y a pesar de lo cual siguen paseando el buen nombre de nuestra patria con orgullo. Esa España viva de los jóvenes que aman, que amáis a vuestra patria, a vuestra tierra sin los complejos y las vergüenzas que los progres querrían inocularos. Esa España viva

que está hoy aquí en Vistalegre y que nos está siguiendo en directo desde sus casas y que mañana saldrá a conquistar y a convencer con su ilusión a una España que ya desesperaba. Sabemos lo que quiere España viva. La España viva quiere que se defiendan la unidad nacional con toda la contundencia y con todas las consecuencias, quiere que se suspenda de manera indefinida la autonomía de Cataluña, quiere que se detenga a los golpistas, incluido a Quim Torra. Que se les juzgue, se les procese y se les envíe a prisión. Quiere que se ilegalice a los partidos separatistas y quiere que se disuelva a los Mossos de Esquadra, incluyendo a los leales en el cuerpo nacional de policía y expulsando de la función pública a los traidores.

La España viva quiere la libertad y la igualdad de los españoles sea efectiva en todo el territorio nacional y quiere que se desmantele de una vez por todas y se ponga en su sitio a ese nefasto estado de las autonomías que nos quita libertades, que nos hace desiguales, que nos enfrenta, que nos divide, que nos arruina y que se aleja del proyecto común de España. Un solo gobierno y un solo parlamento para todos los españoles. Una España y no diecisiete.

La España viva quieren que su hogar sea defendido, que las paredes de su casa sean protegidas, que las vallas de Ceuta y Melilla se defiendan, que se mejoren si es necesario. Que a nuestros guardias, a nuestros policías, a nuestro ejército, a los regulares, a la legión o a quien sea, se les den los medios materiales y jurídicos para defender nuestra frontera. Quiere que se expulse inmediatamente a los que entren sin permiso en nuestra casa y quiere que se prohíba cualquier tipo de ayuda social a la inmigración ilegal. Y que se termine con ese efecto llamada de los que tiran de los impuestos de los españoles para que vengan miles de personas que ni pueden vivir entre nosotros, pero no los quieren meter en sus casas. Porque tenemos una alcaldesa en Madrid, esa alcaldesa de Madrid que se emociona cuando dice que los ve saltar la valla y dice: que vengan, porque son los más fuertes, que vengan que son los más fuertes. Y se emociona y se le saltan las lágrimas, así que la izquierda está en el darwinismo social en la selección nazi, en eso es en lo que está la izquierda. Que vengan los más fuertes. Si son los más fuertes y los mejores y los que tienen algo de dinero para venir, no se los robemos a su propia patria. Y no hagamos que nuestros hijos, que los españoles se tengan que ir a Alemania, que los mejores de entre nosotros, los más formados, no encuentren aquí un futuro. ¿Qué quieren que vengan? A la casa de Pablo iglesias.

La España viva exige que la Unión Europea, y cualquier institución internacional respete nuestra soberanía, nuestra identidad y nuestras leyes. Queremos a Europa, somos Europa con más derecho que nadie, porque la salvamos del avance islámico en siete siglos de reconquista. Y porque somos

la Europa de Lepanto. Como decía Javier, somos la Europa de Lepanto, la más alta ocasión que vieron los siglos.

Eurófobas son las oligarquías que destruyen la identidad de Europa, que apuestan por la inmigración masiva, que quieren mano de obra esclava para abaratar los salarios de los españoles y del resto de los europeos y que faltan al respeto a países como España, a la que quieren pisotear. Si, a nuestra España.

A nuestra España, a la que se le obliga a excarcelar a terroristas y a violadores, y a la que no se le entrega los peores criminales golpistas fugados. Hoy mismo leía en el periódico que Estrasburgo redacta una sentencia que pondrá en libertad a 21 etarras. No, no la pondrá Estrasburgo, lo hará el gobierno cobarde por aceptarlo. Nosotros no lo aceptaríamos nunca, antes está la dignidad de España. Porque nosotros creemos en Europa, somos euro exigentes, frente a los euro papanatas que solo quieren obedecer los dictados de los burócratas globalistas de Bruselas.

La España viva quiere, ya lo hemos dicho a lo largo del día, pero yo también lo quiero repetir, que se respete y proteja la vida. Y que exista una especial protección a los más débiles: a los niños en el vientre materno y a nuestros ancianos. La España viva quiere libertad con mayúsculas, libertad para disfrutar del fruto de nuestro esfuerzo sin que un político nos lo confisque para pagar traducciones en el senado cuando todos nos entendemos en una lengua común. Libertad para educar a nuestros hijos son que venga un político a educárnoslo o una mentecata de la CUP a decir que tendrían que educarlos en tribus.

Libertad para opinar del pasado lo que nos dé la gana sin que vengan ningún aprendiz de Stalin a decirnos lo que tenemos que opinar, o a llevarnos ante una comisión de la verdad. Libertad para que vosotros opinéis lo que queráis del pasado en España. Que puede ser diferente de lo que opina otro que tenéis sentado al lado, diferente de lo que yo opino. Libertad para que yo pueda decir, por ejemplo, que el Partido Socialista Obrero Español con estas mismas siglas se sublevó contra la República, dio un golpe de Estado, asesino al líder de la oposición y provocó una Guerra Civil en España. Pero nosotros no hemos venido a hablar del pasado, pero que no piensen que nos van a tener en una esquinita acobardados y pidiendo perdón gimoteando como tenían a otros.

Libertad para disfrutar de la paz de nuestras tradiciones, de nuestro campo, de nuestro mundo rural, de nuestras fiestas populares, de la fiesta nacional, de nuestras procesiones. Y al que no le guste, con toda libertad, que no vaya. Y quiere también sentido común para que los problemas de nuestros agricultores, de nuestros cazadores, de nuestros ganaderos. Los problemas y el servicio que hacen a la conservación del medio ambiente y del medio rural, sean comprendidos desde la lejana y, a veces, tan altiva y soberbia ciudad.

La España viva quiere que los jóvenes recuperen su futuro, que no tengan que abandonar su patria y, sobre todo, que recuperen aquel contrato generacional que intercambiaba esfuerzo y mérito por empleo. Ese contrato que se ha roto, que han destruido los políticos irresponsables y corruptos condenando a miles y miles de jóvenes españoles a exilio económico, a los salarios miserables y a no poder tener un proyecto de vida, iniciar un proyecto de familia.

Esa España viva quiere que los emprendedores caminen y que incluso galopen sin arrodillarse ante las trabas burocráticas o ante los impuestos abusivos y confiscatorios. La España viva quiere que las clases medias recuperen la pujanza, la fuerza y la magnitud que tuvieron antaño y que fortalecían nuestra sociedad y que se termine con el expolio fiscal que las está destruyendo.

La España viva quiere elegir el Estado del bienestar de la gente, de los españoles frente al Estado del Bienestar de los políticos y de los partidos. O pensiones o autonomías, o becas para los estudiantes o autonomías, o impuestos bajos o autonomías, o ayuda a las personas dependientes o autonomías. Fuera autonomías.

La España viva quiere seguridad y quiere libertades, quiere que nuestras abuelas puedan caminar por la calle sin que un delincuente sea español o extranjero, mayoritariamente suele ser extranjero, le tire del bolso. La España viva quiere poder defender su hogar cuando un ladrón violento entra a asaltar su casa y quiere tener derecho, si tiene medios de hacerlo, de poder defender su vida y su propiedad dentro de su casa.

La España viva exige que se respete su propiedad también cuando no están dentro de su propiedad y que se expulse de manera inmediata, el mismo día, por vías policiales, a los okupas impulsados por los progres y los podemitas.

Queridos amigos, habéis llegado hasta aquí al paso entusiasta de VOX, habéis reservado vuestro sitio en la historia y yo quiero deciros lo que ya sabéis: España no se va a detener ya hasta reconquistar su grandeza, su dignidad y su destino arrebatados y humillados. Pero no olvidéis lo más importante, que era lo que os decía al inicio, no hemos venido a ganar en España, hemos venido para que España gane con nosotros.

Porque VOX vive para que España viva, para que viva España.

Annex 2

Discurs 2. Santiago Abascal el 29 d'agost de 2019, front el Govern en contra de l'ajuda a l'Open Arms. Santiago Abascal destruye con argumentos al open Arms y al felón de Sánchez, 29 de agosto de 2019. Link: <https://www.youtube.com/watch?v=HoMAoUI8mIE>.

Quiero empezar esta intervención pidiendo disculpas, pidiendo perdón al pueblo italiano por el ataque brutal a su soberanía contra la que se ha puesto en marcha la formidable maquinaria de propaganda internacional progre, tal y como hemos visto aquí. Que va des de multimillonarios de Hollywood, que van en yates de lujo, hasta el último de los medios de comunicación, pasando por organismos supranacionales, como también acabamos de escuchar, o por la propaganda violenta de la extrema izquierda en las redes sociales contra quien osa oponerse a la inmigración masiva.

Y debo pedir perdón, creo que todos deberíamos pedir perdón, porque este chantaje contra Italia, contra la soberanía del pueblo italiano, se ha hecho para nuestra vergüenza, con la excusa de un barco que enarbola el pabellón español. Y por eso quiero continuar esta intervención reclamándole, señora vicepresidenta, explicaciones al gobierno, por haber permitido que ese barco con bandera española, con una actividad ilícita, contra la que ya habían advertido las propias autoridades marítimas, haya protagonizado este chantaje. Primero contra el ministro de interior Mateo Salvini, por defender la soberanía italiana, al cual desde aquí apoyamos, y contra la propia soberanía italiana. Y venimos precisamente a hablar de soberanía, señorías, porque todos ustedes, todos nosotros estamos aquí, trabajamos y cobramos del pueblo español para representar y defender su soberanía, aunque muchos de ustedes no crear en ella y las leyes que emanan de la misma.

Esa soberanía que hace que entre los límites de nuestras fronteras y los barcos que llevan nuestra bandera no se viva en la ley de la jungla, sino que impere el estado de derechos y las leyes que nos separan de la anarquía o de la piratería. Porque este caso no es nuevo, señorías, tal y como se han encargado ustedes mismos de recordarnos en sus intervenciones, es sólo un capítulo más de la avalancha migratoria que Europa padece desde hace tiempo. Una avalancha migratoria que todos ustedes, prácticamente desde todos los partidos políticos aquí presentes, promocionan. Unos abiertamente, otros de manera más clandestina, disimilada o desde su altivez cosmopolita, pero todos con las mismas consecuencias terribles para los españoles. Para nuestra seguridad, para nuestra convivencia, para nuestra economía, para la prosperidad de las futuras generaciones y para nuestro estado social y de derechos y también, para nuestras fronteras y nuestra soberanía aunque a algunos de ustedes no les importen nada.

En el año 2015 vivimos una gran oleada migratoria y entonces ustedes les llamaban refugiados y les daban la bienvenida. Por aquel entonces el malo era Viktor Orbán, al que lapidaron como hoy hacen con Salvini. Y ni eran refugiados aquellos, ni estos són náufragos. Todos actuaron contra Orbán, desde Bildu hasta el Partido Popular en el parlamento europeo, a pesar de ser su socio, simplemente porque decidió defender sus fronteras y no ceder a la imposición globalista. Por defender la voluntad del pueblo húngaro y avisar de que esas avalanchas eran un auténtico peligro.

Y en aquel entonces sólo VOX apoyó al señor Orbán, con el que compartimos el diagnóstico, incluido el diagnóstico de infiltración terrorista porque hemos visto en la propia prensa española cuando algunas células yihadistas han sido detenidas y hemos comprobado que además ya recibían ayudas sociales.

Al señor Orbán le acusaron, por supuesto, de lo mismo que me van a acusar a mí, qué originales. Ya lo han hecho antes de empezar. De racismo, de xenofobia, de insolidaridad, etcétera. Pero no me insultan a mí, no nos insultan a nosotros, insultan a millones de españoles, algunos de los cuales son sus propios votantes. Recuerdo incluso al antiguo aliado del señor Rivera, el señor Valls, que llegó a pedir que se expulsara a Hungría del club europeo. Por desgracia, las advertencias del señor Orbán se cumplieron y muchos de los terroristas que atacaron con extrema crueldad en las ciudades europeas habían entrado al continente gracias a esa bienvenida que ustedes insensatamente les otorgan. Ese fue el caso, por ejemplo, de los autores de la masacre de Bataclán.

Pero la crisis migratoria, señorías, va más allá del terrorismo, porque hay aún más, siendo terrible ese terrorismo del que algunos avisamos en vano desde el año 2014 y que las autoridades de Bruselas despreciaron, la avalancha migratoria genera también gravísimos problemas de seguridad, económicos y de convivencia. Ustedes saben, aunque lo callan, que en muchas ciudades ya hay barrios donde no impera la ley civil, sino la ley islámica. Que hay barrios en Europa donde las mujeres no pueden ir solas ni vestidas como les apetezca, que las violaciones en manada han protagonizado con crudeza el verano, también en España. Ustedes lo saben, pero no quieren hablar porque no les parece una parte del problema. Y esta barbarie, porque es barbarie allí donde un grupo se impone a la ley, ya está llegando a nuestro país por culpa de su irresponsabilidad.

Esta misma semana hemos tenido conocimiento de nuevas manadas de salvajes intentando violar a mujeres, pero como sus autores son extranjeros quedan convenientemente silenciadas por el feminismo. Esta es de ayer mismo: “Una manada intenta violar a una joven en Quintanamanvirgo. Tres individuos de origen magrebí, ilegales, residentes en Boada de Roa, la atacaron en las bodegas aunque la víctima se zafó”. ¿De verdad se creen ustedes capaces de convencer a los españoles de que las decenas de inmigrantes ilegales, en su mayoría musulmanes, no tienen nada que ver con este tipo de agresiones? ¿Con el aumento de agresiones contra las mujeres, contra los homosexuales o contra las mafias del comercio ilegal que arruinan a nuestros pequeños comerciantes? ¿De verdad se creen ustedes capaces de convencer a los españoles de la mentira?

Desde que el señor Sánchez se vistió de superhéroe con el Aquarius, con la fuerza del dinero de los españoles, y trajo a nuestros puertos a aquel otro barco, España ha recibido 71.577 inmigrantes, según el Ministerio del Interior. No coincide, parece ser, con las cifras que hoy nos da aquí la señora Calvo. Y eso es lo que el Ministerio de Interior ha podido constatar, porque probablemente serán muchos más por la naturaleza de la inmigración ilegal, haciendo cada vez más abultada la factura de los servicios sociales, de la seguridad y de nuestra convivencia. ¿Y esa factura quién la paga? ¿Quién paga el pato? ¿Lo pagan ustedes, lo pagan los poderosos? ¿Lo pagan los directores de los medios de comunicación que ya están dando instrucciones para insultarnos? No, esa factura la pagan, por supuesto una vez más, los españoles de a pie, mientras ustedes, desde sus tribunas, desde sus mansiones amuralladas, les dicen que no basta con trabajar y mantener a sus familias y pagar sus impuestos. No, les obligan a trabajar el doble, cobrando lo mismo, para que todos esos ilegales, víctimas o clientes de las mafias y las ONGs tan gubernamentales, reciban asistencia sanitaria gratuita y disfruten de las ayudas sociales a las que tienen tantas dificultades para acceder muchos españoles.

¿Saben ustedes que la renta de inserción mínima que reciben muchos inmigrantes es más de la media de lo que reciben los autónomos como pensión? ¿Saben ustedes cuánto nos cuesta mantener un MENA y cuánto reciben en España las viudas? ¿Cuánto recibe la señora que más ha cotizado en España en toda su vida? Probablemente lo saben y les da igual. Así que señora vicepresidenta contésteme, si puede, ¿cuánto cuesta la inmigración ilegal a los españoles? ¿cuánto cuesta mantener a los centros de MENAS? Cuánto dinero, cuánta delincuencia, cuántos problemas de convivencia para que ustedes sigan cumpliendo lo que les dicen sus jefes desde Bruselas.

Y esta es la realidad que envuelve el Open Arms, que la oligarquía despreciando la soberanía de las naciones, aunque a usted le dé la risa, señor Sánchez, quiere imponer una llegada masiva de inmigrantes. Lo dijo el consejero delegado de una de las principales multinacionales europeas en 2015: “Europa podría acoger a muchísimos más refugiados pulverizando el salario mínimo, liquidando el salario mínimo”. ¿Van a negar ustedes que estas avalanchas migratorias producen también una caída de salarios?

En España, y se lo tengo que recordar porque parece que se les ha olvidado, una seguridad social en quiebra, más de tres millones de parados y millones que aun estando trabajando tienen salarios de miseria. Y, por cierto, muchos de ellos inmigrantes legales que han llegado a España cumpliendo con nuestras leyes y con el propósito de integrarse y que tienen, por supuesto, nuestra bienvenida, nuestro respeto y nuestro reconocimiento. Nada de esto preocupa a esa extraña alianza en la que todos ustedes participan como podemos ver en los discursos de hoy y que va desde los oligarcas progres y los caciques de Bruselas hasta la extrema izquierda. Una alianza que

se dedica a linchar mediáticamente a quienes denunciemos las catastróficas consecuencias de su enloquecido proyecto y que tratan de ocultar a la opinión pública. Pero cuentan con un problema y es que millones de españoles ya no les tenemos miedo. Ni a ustedes, ni a sus insultos, ni a sus estigmas. Porque están ustedes ocultando la delincuencia, la inseguridad, los problemas de convivencia, la saturación sanitaria y el terrible coste económico que, por supuesto, tiene para las clases medias, ya ahogadas a impuestos, esta inmigración masiva. Están ocultándolo, pero lo descubriremos poco a poco con nuestra actividad parlamentaria, pueden ustedes tener la más completa seguridad.

¿Quieren ustedes acabar de verdad con esta tragedia? Terminen con el efecto llamada, envíen un mensaje contundente a las mafias, quien entre a España de manera ilegal, no podrá regularizar nunca su situación ni recibir una ayuda social. De esta forma tan sencilla, sí, soluciones sencillas para problemas difíciles, tratan de caricaturizar algunos. Pues de esta forma tan sencilla, lanzando ese mensaje a las mafias y a la inmigración ilegal, se acabará para siempre con el negocio de los negreros del siglo XXI. Y de este modo, como ha demostrado, por ejemplo, Australia, concluirá esta locura alentada en todo el mundo por la dictadura progre y financiada, además de por nuestros impuestos, vía subvenciones por millonarios como el señor Soros, que fue la primera persona que, al parecer, recibió el señor Sánchez en la Moncloa. ¿Puede usted decirnos, señora vicepresidenta, qué compromisos adquirió el señor Sánchez con Soros en aquella reunión? Por cierto, el verdadero dueño de Open Arms y no los testaferros que estos días estamos viendo en la televisión. Abandonen de una vez este disparate disfrazado de falsa caridad y protejan a los españoles, porque eso es exactamente el deber que ustedes tienen encomendado y para el que los ciudadanos les han votado. Muchísimas gracias.

Annex 3

Discurs 3. Rocío Monasterio contra la vaga feminista. Las mujeres de VOX rompen con la huelga feminista del 8M. Link: <https://www.youtube.com/watch?v=xmzYJxOwHuE> .

No hables en mi nombre. Hoy estamos aquí las mujeres de la España viva para rendir homenaje a las mujeres españolas que con su esfuerzo consiguieron avances para todas nosotras. Hoy estamos aquí bajo la atenta mirada de Concepción Arenal, que luchó por nuestro voto, por la educación, por nuestra economía económica. Son muchas las españolas, son muchas las valientes. Doscientos años más tarde, en España, la mujer tiene todos los derechos reconocidos en la Constitución y somos iguales, hombres y mujeres, ante la ley. Y creemos en defender la verdadera igualdad con la ley y educando en el respeto entre hombres y mujeres, no adoctrinando la desigualdad.

No hables en mi nombre, porque soy mujer y no soy víctima por el hecho de nacer mujer. Soy mujer y el Estado no me tiene que proteger, ni dar ni quitar. Tengo los mismos derechos que el hombre por ser española. Soy mujer y no seré dócil, ni sumisa, ni callada ante el feminismo supremacista. Soy mujer y denuncié a los que nos queréis colectivizar. Soy mujer y no pretendo que todas las mujeres pensemos igual. Cada una pensamos distinto, queremos discrepar del pensamiento único. No nos amordacéis. Soy mujer y quiero liberarme de vuestro burka ideológico, que pretende imponernos una doctrina totalitaria. Y denuncié el burka que otras mujeres en el islam sufren bajo vuestro vergonzoso silencio.

Soy mujer y no quiero una doctrina que me enfrenta al hombre. No quiero que se criminalice al hombre, ni a mi hermano, ni a mi padre, ni a mi hijo por el hecho de ser varón. Soy mujer y no necesito que el Estado me garantice mi puesto de trabajo con cuotas, yame lo gano yo. No necesito la condescendencia del hombre ni de las feministas supremacistas. Soy mujer y quiero simetría penal, no quiero leyes injustas con el hombre. Quiero leyes que castiguen la violencia y que protejan al débil, ya sea mujer u hombre, niña, niño. Y que a los depredadores sexuales se les castigue con la prisión de por vida. Soy mujer y madre y quiero para mis hijos, que se respete su derecho a ser educado son ser adoctrinado en ideologías totalitaria y anticientíficas como la ideología de género. Soy mujer y no quiero que los recursos públicos de todos los españoles vayan a una agenda política de género que se nos impone desde todas las instituciones. Soy mujer y no quiero las políticas y un mercado laboral basado en la identidad de grupo que se puede fragmentar hasta el infinito. Soy mujer y siempre recordaré con orgullo a esas mujeres españolas que nos allanaron el camino y el 8 de marzo, por eso, no iremos a la huelga. Celebramos ser mujer 364 días al año. Todos el 8 de marzo, que trabajaremos más que nunca para reafirmarnos en el poder de nuestra independencia y nuestra libertad. No hables en mi nombre.